

WILLIAM VOLTZ

Setkání s děsem

Knihovnička Perry Rhodan 74

Přeložil Jaroslav Kuták

Zápach potu, krve a špíny. Zvířata a mokrá země, dav diváků složený z pohůnků, úředníků, privilegovaných obchodníků, pašeráků, dělníků, vojáků a šlechticů, a zvuky boje, vrzání kůže, řinčení a údery zbraní, řev raněných zvířat, fanatické výkřiky návštěvníků — tohle byla aréna v Rap-Maagu.

Walt Scoobey v masce Eppanera, která se podobala velikému zahradnímu trpaslíkovi, strčil do Marcuse Eversona. „Jak tady chcete najít našeho muže, pane?“ zeptal se. Obrátil se pohledem ke kulaté aréně, kde publikum tvořilo velice rozmanitý obraz. Nezbylo tam snad ani jedno volné místo.

Plukovník Marcus Everson, jehož maska při výšce jeho těla téměř dvou metrů nevypadala o nic vydařeněji než maska jeho partnera, se opatrně rozhlížel.

„Pokusí se s námi navázat spojení,“ odpověděl. „Bude však dobré mluvit tlumeným hlasem. V žádném případě si nás nikdo nesmí všimnout. Doufám jen, že si to Goldstein taky uvědomuje.“

Zazněly fanfáry a zabránily mu v dalším vysvětlování. Začínaly bojové hry. Šest těžkých zvířat přitáhlo na hlavní pole stadionu velkou klec. Uvnitř bylo zajaté zvíře, které se podobalo dinosaurovi.

„Myslíte, že opravdu existuje blázen, který by bojoval proti této příšeře?“ nevěřícně se otázel Scoobey.

Jeho hlas však zanikl v nadšeném řevu diváků. Na bojové dráze se objevilo několik pomocníků. Odvazovali tažná zvířata od klece a odváděli je ven. Sotva se ocitli v bezpečí, byla klec pomocí dlouhého lana otevřena. Zvíře váhavě vystrčilo hlavu-na dlouhém krku. Řev senzacechtivého lidu je patrně trochu zaskočil.

Strážní se vraceli zpátky a pomocí dlouhých tyčí se snažili vyhnat monstrum z klece. Měli úspěch. Příšera se rozzuřila a vyřítla ze svého vězení. Rozvířila mračna rudého prachu. Diváci ve spodních řadách zděšeně utíkali nahoru.

Pod královskou lóží se otevřely dveře. Za bouřlivého potlesku vstupoval do arény velký Eppaner. Na epanerské poměry byl vysoký téměř jako Everson. Šikmé oči měl pevně sevřené, aby je chránil proti zvířenému prachu. Velké odstávající uši byly přikryty vlnitými vlasy. Bojovník měl na sobě jenom lehký kožený pancíř. V pravačce svíral meč se širokou čepelí.

„To chce proti ty příšeře bojovat tímhle párátkem?*" zvolal Scoobey. „Vždyť je to sebevražda.“

Everson klidně odpovídal: „To by bylo docela škoda, Walte. Ten blázen dole je náš muž. To on nás má odvést ke Goldsteinovi.“

Scoobey znervózněl. Rukou sáhl pod barevné šaty, které měl na sobě místo kosmické kombinézy Sluneční říše. Everson ho rychle chytil za ruku.

„Zbraně ne!“ přikázal. „Chcete nás prozradit výstřelem z vaší zbraně?“

Scoobey vytáhl ruku zpátky. „Jste si jist. že tam dole je skutečně náš muž?“

Everson rozhodně přikývl.

„Vidíte opasek, který má na sobě? Jsou na něm vyšívané pŕlměsíce. Pŕlměsíc arény je naše poznávací znamení.“

Eppanerský gladiátor mezitím pozdravil krále. Odebral se doprostřed bojového pole a čekal, až si ho jeho obrovitý protivník všimne. Viditelné části jeho těla byly pokryty jizvami.

Pak se z bojovníkových úst ozval protáhlý vyzývavý výkřik. Malá hloupá očka zvířete se na něj zadívala. Dlouhý hadí krk se obrátil. Zvíře zvedlo hlavu a rozběhlo se proti osamělému bojovníkovi. Tuny masa a kostí rozduněly zemí. Z tribuny zazněl výkřik zděšení, když gigant přidusál k Eppanerovi a chystal se ho zašlapat do země. Okamžik předtím uhnul muž fantastickým skokem do strany. Zvíře se řítilo mimo něj. Nebylo schopné tak prudce se otočit a kontrolovat. Eppaner se bleskurychle napřímil. Jeho protivník se zastavil těsně před ochrannou zdí a obracel se k novému útoku.

Everson slyšel, jak Scoobey tiše úpí. První důstojník seděl předkloněn na lavici a hlavu schovával do dlaní. Eppaner, který dole zápasil o svůj život, ho vyděsil.

„Není to nelidské?“ zeptal se Scoobey.

„Bojuje dobrovolně,“ upozorňoval ho Everson. „Nikdo není k boji nucen proti své vůli. Gladiátoři tu jsou placeni lépe než ministři. Pravděpodobně jsou také populárnější. Proto riskují svůj život!“

„Goldstein se s námi měl spojit okamžitě,“ poznamenal netrpělivě Scoobey. „Má na sobě stejnou masku jako my. Tyhle mutanti jsou pro mě občas skutečnou hádankou.“

Everson se usmál. Znal Scoobeyovu mentalitu. Pokud by ho člověk stále neuklidňoval, za chvíli by se podobal dynamitu, který hrozí stálou explozí.

„Goldstein je ještě mladý. Je to jeho první akce. Kromě toho •jsou telepati jako on velice citliví a opatrní. Podívejte se!“

Eversonův výkřik platil událostem na bojišti. Muž, se kterým se měli spojit, tam stál mírně předkloněn, držel meč v ruce a klidně pohlížel blížícímu se nebezpečí v ústrety. Nestvůra se vrhla na tu malou bytost, která se jí odvažovala Čelit. Eppaner našel mrtvý úhel, ve kterém ho zvíře nemohlo zasáh-

nout, a odtud vedl svůj první úder. Zasáhl obrovité zvíře do krku. Monstrum strašlivě zařvalo bolestí a překvapením a narazilo do stěny. Hned nato následovalo zaječení prchajících diváků. Everson se sám sebe v duchu ptal, proč právě ta nejspodnější, nejnebezpečnější místa jsou tak drahá.

Eppanerský gladiátor klidně a s chladnou odvahou obcházel svého obrovitého protivníka. Šikovně uhnul bičujícím ohonu. Zvíře ho ztratilo z očí. Nad arénou se zvedala další mračna rudého písku. Rév davu opět propukl. Everson si proti své vůli přiznával, že vyvolávání primitivních instinktů při takovém boji má v sobě něco vzrušujícího.

Gladiátor bojoval o vítězství. Využíval pomalosti a těžkopádnosti zvířete. Jeho zbraněmi byly inteligence a nervy jako z oceli, meč v jeho ruce mu pouze pomáhal.

„On to dokáže!“ vykřikl vzrušeně Scoobey. „U všech planet! Tohle mi nikdy nikdo neuvěří. Budou nu tvrdit, že jsem lhář.“

Souboj se blížil ke konci. Pohyby obrovské příšery byly stále pomalejší. Už krvácela z Četných ran. Gladiátor se pohyboval neúnavně s přesností stroje. Poslední část boje Eversonovi připadala ponižující. Mocné zvíře nakonec kleslo do prachu arény a jeho krev ji zbarvovala. Rozzářený vítěz předstoupil před královskou lóži a zvedl ruku k pozdravu. Král vstal - byl maličký a kulatoučký - a zamával mu kratičkýma rukama. Vítěze zaplavil frenetický potlesk.

Stovky Eppanerů se vřítily do arény. Gladiátor byl vynášen . na ramenou nadšeného davu.

„A máme to za sebou," řekl Scoobey. „Co navrhuje?" „Bude určitě těžké se k němu dostat," přiznával Everson.. „Jeho obdivovatelé mu určitou dobu nedají pokoj. Myslím, že ztělesňoval hlavní atrakci téhle show. Snad se nejdříve porozhlédneme v blízkosti krále.“

„A proč to?" zeptal se Scoobey. „Chcete tomu tlustŕochovi tleskat?"

Everson ukázal k lóží. Veškerá prominence povstala. Většina těchto lidí byla o hlavu vyšší než král. Everson se sám sebe v duchu ptal, co by asi říkal nejmocnější muž Eppanu, kdyby se dozvěděl o přítomnosti tří mužů, kteří sem přišli z planety vzdálené více než deset tisíc světelných let. Co by asi král říkal, kdyby nedaleko města našli v pustém kraji malou kosmickou loď?

„Zamyslete se a pokuste se vcítit do situace agenta cizí moci," poznamenal Everson. „Kde byste se asi zdržoval?"

„Máte pochopitelně pravdu, pane," souhlasil Scoobey. „Pokud se chce někdo na téhle planetě uchytit - nebo pokud to už udělal - pak se určitě nebude bavit s někým obyčejným. Goldstein měl dostatek času zjistit, zda se tu objevili agenti cizí moci. Pokud tomu tak je, musíme jen doufat, že byl opatrný."

Everson pomalu vstával. Jeho impozantní postava byla i pod eppanerskou maškarádou velmi výrazná. Úžasné schopnosti Arkonidanů v oblasti biologie a medicíny dokázaly malý zázrak. Tento pětáosmdesátiletý muž vypadal stále jako padesátiletý, Plukovník se mohl dožít sto padesáti let.

„Takže zkusíme naše Štěstí," rozhodl Everson.

Postupovali mezi sedačkami k východu. Vtom jim do cesty vstoupil malý suchý Eppaner a řekl: „To už chcete jít, když právě bojoval Mataal?"

Jeho hlas zněl ostře a pištivě a bylo z něj možné vyčíst zlobu. Everson, který společně s Goldsteinem a Scoobeyem absolvoval hypnoškolení eppanerského dialektu, přívětivě odpověděl: „Jsme nadšení Mataalovou odvahou. Naše vlast však leží daleko na severu, v blízkosti Aplaagu. V naší aréně nic podobného nemáme. Tenhle Mataal je zkrátka jedinečný."

Eppanerova propadlá tvář se rozzářila. Byl na gladiátora pyšný. Everson se sklonil a zasunul mu do kapsy několik mincí. „Musíme být brzy zpátky doma, příteli. Předtím bychom

však rádi viděli Mataala a promluvili si s ním. Jistě nám budete schopen pomoci,"

MUŽ se na něj lstivě zadíval a pak zavrtěl hlavou. „Nemohu odtud pryč," řekl lítostivě. „Musím hlídat vchod, aby se dovnitř nedostal nikdo bez vstupenek. Jestliže opustím tohle stanoviště, ztratím práci."

„Potom poklepal na kapsu, ve které zmizely Eversonovy mince. Plukovník pochopil a přidal k nim další.

„Měl bych však nápad," dodal hned malý muž. „Vraťte se do arény. Dole před začátky chodeb do hlediště najdete branku, která vede do místností, kde se zdržují bojovníci. Tu branku hlídá Orgabaas, přítel mé ženy."

Scoobey strčil do Eversona loktem a zašklebil se. „Ted' toho nechtě!" vyjel na něj plukovník,

„Orgabaas vám pomůže dál," sliboval Eppaner, „Pochopitelně jenom když...," znovu poklepal na kapsu.

Everson mu poděkoval a táhl Scoobeye za sebou. Vrátili se a našli označený vchod. Cestu jim zastoupil starý křivonohý Eppaner s neuvěřitelně žlutou pletí.

„Kampak?" křikl nepřívětivě.

Everson mu micky vstrčil do ruky několik mincí. Nepříjemný výraz starcovy tváře zmizel.

„Půlka Galaxie je úplatná," konstatoval hořce Scoobey.

Everson pronesl: „Chceme za Mataalem. Přicházíme z Apalaagu a chceme před cestou domů poznat velkého bojovníka."

Orgabaas micky ukázal na jedny ze dveří. Everson svému prvnímu důstojníkovi naznačil, aby před nimi počkal a bez zaklepání vstoupil. Uvnitř ho přivítal štiplavý zápach nedoschlé barvy. Místnost byla přecpána Eppanery. Kdesi mezi nimi se skrýval i Mataal. Přítomní mluvili a vykřikovali jeden přes druhého a zdálo se, že jim je úplně jedno, zda někdo naslouchá. Everson se protlačil skupinkou mladých Eppanerů, aby se dostal hlouběji do místnosti,

Pak spatřil Mataala. Gladiátor ležel na modré matraci. Ko

žený pancíř už sundal. Oči měl zavřené. Kolem něj postávali, dřepěli nebo leželi a klečeli fanatici a gestikulovali jako šílení.

Everson je bezohledně odstrkával a protlačil se až k matraci. Tam se zakřenil a sklonil se k Mataalovi.

„Půlměsíc arény," zašeptal Eppanerovi do ucha.

Mataal otevřel oči. Byly Černé a neproniknutelné. Everson měl dojem, že se v nich zrcadlí. Ale vydržel zkoumavý pohled. Lidé kolem něj zvyšovali hlas. Každý měl dojem, že se teď může na slavného bojovníka obrátit se svými přáními a otázkami.

„Mí přátelé," řekl Mataal měkkým hlasem, který však bylo slyšet i do nejvzdálenějšího kouta místnosti, „děkuji vám a nyní-jděte!"

Everson překvapeně pozoroval, jak se místnost bleskurychle vyprázdnila. Když všichni jeho přívrženci odešli, Mataal řekl:

„Jsou jako děti, že?" Jeho hlas zněl příjemně a prozrazoval vzdělání. Tento muž měl jistě ještě další možnosti, jak si vydělat peníze, aniž by musel riskovat život.

„Kde je Goldstein?" zeptal se Everson.

Mataal položil obě ruce na plukovníkova ramena. Everson cítil jejich sílu.

„Dovedu vás za ním," řekl ochotně Eppaner. „Nachází se však ve stavu, v jakém byste ho nečekal."

„Je snad nemocný?" zeptal se Everson.

„Musím přiznat, že to nevím," odpověděl Mataal. „Myslím, že se velmi změnil, ale nemluví o tom. Po svém příchodu byl Často dlouhé dny pryč. Neznám úkoly, které jste mu dal, ale, když se před několika dny vrátil, byl úplně jiný. Mlčel a nic ho nebavilo. V posledních dnech vůbec neopouštěl můj dům."

Everson horečně přemýšlel. Co se mohlo tomu mladému mutantovi přihodit? Narazil na cizí agenty? Nebo to snad nějak souviselo se samotným Mataalem?

„Nenaznačil vám Goldstein, zda jeho podivné chování nemá něco společného s někým dalším?"

„O tom nemluví," řekl Mataal. „Sami se o tom budete moci přesvědčit. Věřte, že vašemu příteli nic neschází." Po krátké přestávce dodal: „Pokud si přejete, můžeme nyní jít."

Everson přikývl a Mataal kráčel vedle něj ke dveřím- Když je otevřel, Walt Scoobey strčil dovnitř svou zrzavou hlavu. Byl zvědavý stejně jako diváci, kteří právě opustili šatnu své hvězdy.

Společně s Mataalem pak opustili arénu.

Budovy, které cestou míjeli, byly postaveny podle toho, co si mohli jejich majitelé dovolit. Jako transportní prostředky tu používali dvoukoláky tažené zvířaty, která se podobala koním.

Mataal byl ze všech stran uctivě zdraven. Mlčky vedle něj kráčeli.

Mataal se nakonec zastavil před budovou, která se od ostatních lišila mimořádnou velikostí a výškou.

„Tohle je můj dům," řekl hrdě. Šel napřed. Několik sluhů mu uctivě otevíralo dveře. Mataal se usmíval.

„Viditelný úspěch bojovníka," řekl. „Nebo jeho vývěsní štít, pokud chcete."

Potom vstoupili do luxusně a vkusně zařízeného sálu. ,

Mataal se ohlédl na Eversona-se Scoobeyem. „Přejete si nějaké občerstvení?"

„Odved'te nás ke Goldsteinovi,*" vyžadoval netrpělivě Everson. ,

Mataal se chápavě pousmál a odvedl je do malé Čisté místnosti, ve které stála plochá dřevěná postel. Na té odpočíval mladý muž. Oči měl dokořán.

Když vstoupili, ani se nepohnul. Nedělal vůbec nic.

Byl to Goldstein.

Mataal u dveří tiše poznamenal: „Tohle není žádný Eppaner. Ani vy nejste Eppaneři!"

Mladý mutant ležel na posteli a ani se nehnul. Jeho uměle přilepené uši extrémně odstávaly od hlavy. Žlutá pleť vypadala jako smytá. Goldstein si pravděpodobně vůbec nelámal hlavu tím, že by se mohla objevit jeho skutečná barva kůže. I jeho paruka se podobala hnízdu.

Tyto dojmy Eversonem natolik otřásly, že se obrátil a tiše zaklel. Zároveň se zamyslel nad svým hostitelem. Kdo byl tenhle Mataal, který ovládal všechno, nač si člověk vzpomene? Nebyl to nakonec také telepat? Nedisponoval snad ještě jinými paranormálními silami, které mu umožňovaly docilovat neuvěřitelných triumfů v aréně?

„Kdo o tom ještě ví?“ zeptal se Everson.

Mataal mávl oběma rukama. „Nejsem žádný žvanil, vím to jenom já.“

Everson pochopil, že mu nezůstala jiná možnost. Mataal znal Jejich identitu. Kdyby chtěli zabránit tomu, aby o tom někde mluvil, museli by si ho vzít s sebou k lodi. A nejenom to, Mataal by je musel doprovázet až na Zemi. Jeho vědomosti představovaly nepřehlédnutelné nebezpečí. Pokud by se dostal do rukou cizích agentů, během několika vteřin by všechno vyžvanil. Perry Rhodan si však velice zakládal na tom, aby akce agentů Sluneční říše zůstávaly utajeny.

„Mataale,“ začal Everson opatrně, „je toho hodně, co bych vám měl vysvětlovat. Ale asi byste to nechápal. Váš rozhled je relativně příliš omezený, než abyste všechno pochopil. Přišli jsme z jiné sluneční soustavy na okraji Galaxie. Mohu vás pouze ujistit, že náš úkol slouží dobré věci.“

„Znám Goldsteina,“ řekl Mataal. „Nyní znám í vás. To mí stačí. Důvěřuji vám.“

Everson se znovu obrátil k mutantovi.

„Vypadá jako mrtvola,“ poznamenal Scoobey.

Plukovník v sobě pocítil soucit. Obdivoval se těmto lidem,

kteří žili tak daleko od domova a vedli svůj osamělý boj za další život a rozvoj své civilizace.

Everson přešel až k posteli, aby ho chlapec mohl vidět. Goldsteinovy oči jako by se dívaly někam do dálav, někam, kde viděly imaginární věci.

„Goldsteine!“ zvolal plukovník. „Jsem Marcus Everson. Po mém boku stojí Walt Scoobey. Poznáváte nás?“

„Ano,“ odvětil telepat zlomeným hlasem a na okamžik se jeho oči vrátily do reality. Vypadal jako loutka, která se musí natáhnout, aby ji probudili k Životu. Něco na něm v Eversonovi probouželo dojem, že jejich příchodem není příliš nadšen. Jako by němě protestoval. Tohle byl změněný, cizí Goldstein. Everson se zeptal: „Copak vám schází, chlapče?“ „To nic není,“ řekl tiše mutant. „Opravdu to nic není.“ Everson rychle pohlédl k Mataalovi. Eppaner tam stál zdánlivě neúčastně vedle něj a pozoroval Goldsteina. Jeho temné oči byly zpola zavřené. V místnosti bylo ticho, že Everson slyšel jeho dech. Možná, že Goldstein měl strach a nechtěl mluvit, když byl Mataal v místnosti. „Nechal byste nás na chvíli o samotě?“ požádal plukovník. Gladiátor mlčky opustil místnost. Krátce nato Everson slyšel, jak venku volá na nějakého sluhu. „Takže?“ zeptal se Goldsteina- „Chcete mluvit?“ „Všechno je v pořádku,“ ujistil oval Goldstein a snažil se ze všech sil, aby jeho hlas zněl co nejpřesvědčivěji. „Nenašel jsem na této planetě sebemenší stopu nějaké cizí vesmírné velmoci. Na Eppanu nejsou žádné cizí agenti. Domorodci jsou až na několik málo výjimek neškodní a dekadentní. Nemyslím, že by byli schopni vyvinout nějakou technickou civilizaci. Můžeme se v klidu vrátit na Zemi.“

„Vy jste Mataalovi vyprávěl, že nejsme Eppanerové?“ ozval se Scoobey.

„Je velmi inteligentní. Kromě toho větrí nějaké obchody.“ 12

To nebyla jasná odpověď na přímou otázku, rozhodl Everson. Nahlas se zeptal: „Proč jste tak apatický? Jste nemocen? Existují mezi domorodci podobné případy?"

„Ne," odpověděl Goldstein, „já nejsem nemocný. Jak jste na to přišel?"

Byl pobledlý a vyhublý, a mluvil jako po dlouhé nemoci. Jenom stěží řadil slova za sebou. „Nevím co to je. Pravděpodobně to je vinou klimatických podmínek."

Everson znal krátké intervaly mezi létem a zimou. Ale že by tohle způsobilo Goldsteinovu změnu? Ať se tomu mladíkovi stalo na Eppanu cokoliv, musel být co nejrychleji odvezen zpátky na Zemi. V hlavním městě Země Terranii odborníci rychle zjistí, co se Goldsteinovi přihodilo.

Everson měl vyvinutý jistý instinkt pro blížící se nebezpečí. Proto si říkal, že musí mutanta co nejrychleji dostat z tohoto prostředí.

„Mataale!" zvolal ostře.

Mataalovo klidné chování bylo obdivuhodné.

„Odneseme Goldsteina na naši kosmickou loď," vysvětloval Everson. „Vracíme se domů."

Mataalovy šikmé oči se chladně třpytily. Everson si připadal jako nějaké zvíře, které postavili do arény před tohoto ledově chladného chlapa.

„Vyvedu vás z města," nabízel se zdvořile Eppaner.

Everson se pohnul. Stejně chladně odpověděl: „Ještě o kousek dál, synku. Doprovodíte nás až na naši planetu!"

Mataal se bezstarostně rozesmál. Odpověděl jediným slovem: „Ne!"

„Otočte se!" vykřikl Everson.

Mataal uviděl Scoobeye za sebou. První důstojník na něj mířil páraly zátořem.

„Máme dvě možnosti," začal Everson. „Můžeme vás touto zbraní ochromit, ale také zabít. Nezapomeňte, že jsme schopni všeho. Náš lid je zapojen do kosmické hry, ve které i ta sebe-

menší chybička může znamenat definitivní zánik. Nemůžeme , brát ohledy na jednotlivce. Pospěšte si, brzy to pochopíte."

„Dobrá," přikývl Mataal. „Rozehráli jste své trumfy. Teď jsem na radě já. Můžete mě zabít, to jistě, ale pak tento dům neopustíte živí. Když jste mě před chvílí poslali ven, informoval jsem sluhy, že své hosty v každém případě vyprovodím z domu. Chápete? Jakmile byste mě svou zbraní ochromili, budete mít problém. Jak byste se chtěli pohybovat tímto městem s ochrnutým tělem nejpopulárnějšího muže okolí v náručí? Promiňte mi tuto malou ješitnost. Pokud byste mě nezabili nebo nezneškodnili, musíte počítat s tím, že hned prvním chodcům vysvětlím kdo jste a že s vámi Jdu jen pod pohrůzkou násilí."

Usmál se. Jeho jistota byla nekonečná. Za okamžik pokračoval: „Kromě toho je pro vás nejlepší, když zůstanete nepoznání. Jakmile byste použili tuto zbraň, přinejmenším probudíte nedůvěru. Naši nejmodernější zbraní je totiž hrudní krunýř."

Výrazná inteligence tohoto muže, jeho odhad situace a logika by mohly znamenat ztroskotání zdejších úkolů. Primitivní barbar - z pohledu Země - byl schopen působit potíže.

„Tak dobře," ozval se Scoobey, „jak chcete." A vrazil Mataalovi hlaveň paralyzátoru do zad. „Půjdete napřed! My vám ukážeme směr. Jakmile jenom hlesnete, použiji zbraň. Lidé ve městě od nás uslyší, že jsme vašimi přáteli. Boj v aréně vás natolik vyčerpá, že jste se zhroutil. My, vaši přátelé, vás právě odvádíme ke známému lékaři, který bydlí společně s námi ve městě. Takže, Mataale, kupředu."

Eppaner neodporoval a vykročil ke dveřím. Scoobey ho následoval. Everson se obrátil zpátky ke Goldsteinovi, který stále ještě bez hnutí ležel na posteli.

„No tak, chlapci!" vykřikl plukovník. „Tak se pohněte!" Goldstein apaticky slézal z primitivního lůžka. Vypadal hrozně. Oči měl propadlé a nedokázal se udržet na nohou.

„Tak už se konečně vzpamatujete!" přikázal přísně Everson. Přesto mu jeho slova vadila. Bylo mu mladíka líto. Byl přesvědčen, že se Goldstein opravdu snaží.

Když opouštěli místnost, stál vedle dveří jeden ze sluhů. Podle výrazu jeho tváře se nedalo poznat, jestli se mu něco nelíbí. Přesto si Everson s úlevou oddychl, když dům opustili.

^ ^ ^

Stalo se to nedaleko okraje města. Mataal kráčet dva kroky před Goldsteinem a Scoobeyem. Everson se držel trochu stranou. Náhle proti nim vyjelo nějaké vozidlo. Eppaner, který seděl na káře, se pokoušel pomocí mlaskání a Švihání bičem donutit tažné zvíře k rychlejší chůzi. Když se pak vozidlo ocitlo na stejné úrovni s Mataalem, gladiátor vykřikl a zoufalým skokem se vrhl pod kola vozu.

Scoobey zaklel. Oběhl vůz, aby dostal Mataala na mušku. Kočí vstal a švihl po Eversonovi bičem. Zasáhl ho přes záda. Plukovník zavyl a zhroutil se.

Mezitím se Mataalovi podařilo vyhoupnout do vozu. Scoobey, který nechtěl riskovat střelení, aby nezasáhl Eversona, skočil za ním. Kočí opět použil bič. Byl to malý ramenatý muž, který bojoval mlčky a zarputile. Při každém úderu vycenil zuby.

Scoobey uhnul a sevřel pažemi nohy bojovníka z arény. Everson ztěžka vstával. V zádech jako by mu hořela hadice a propalovala se mu do útroh. Chytil zdviženou paži kočího. Muž ztratil rovnováhu a společně s Eversonem vypadli na zem. Everson vyslal k nebi svoji prosbu, aby se už neobjevil žádný Eppaner. Jeho protivník byl poměrně malý, ale pružný.

„Rychle, pane!" zvolal Scoobey. „Utíká nám."

Mataal přitiskl menšího důstojníka k okraji vozu a vyhodil ho. Ale to už na něj znovu skočil Everson. Snažil se Mataa-

loví zabránit vylézt na kozlík a popohánět zvíře. Eppaner ho bezohledně odrazil. Everson spadl na záda a udeřil se do hlavy. Viděl Scoobeye, jak klečí v prachu a drží v ruce paralyzátor. Před očima se mu roztančily hvězdičky. Tělo bylo zaplaveno bolestí.

„To zvíře, Walte!“ vykřikl s námahou. „Mířte na to zvíře!“

Vůz zvolna zpomaloval. Mataal i zvíře se dostali pod vliv paralyzátoru a skáceli se. Další výstřel zasáhl kočího.

„Mataala budeme muset odnést,“ řekl Everson a podrbal si zátylek. „Kočí tu může zůstat. Chvilí potrvá, než se probere. Ale nebude toho mít moc, co by vyprávěl ostatním.“

Scoobey přikývl. „Podívejte na něj,“ řekl.

Everson se ohlédl. Goldstein stál na stejném místě jako když sem přišli. Do boje vůbec nezasáhl.

^ ^ ^

Bzučení elektronických přístrojů. Everson otevřel oči a pokoušel se proniknout šerem.

Věděl, že ho ze spaní probral neurčitý zvuk. Byl to zvuk, který nepatřil mezi obvyklé projevy strojů kosmické lodi. Překvapeně zjišťoval, že mu srdce zuřivě bije. Zavrtěl hlavou a rozsvítil.

Pak se oblékl a opustil kajutu. Malá kosmická loď s označením K-262, kterou posádka láskyplně pojmenovala FAUNA, se nacházela ve volném letu v mezihvězdném prostoru.

Everson si pohrával se zábradlím ve velínu. Jeho nervozita se trochu zmírnila. Většina z patnácti Členů posádky teď odpočívala v kajutách. Tento obraz se změnil před další transicí, protože pak budou zapotřebí všichni.

Ve velínu se nacházeli pouze Scoobey, jeden spojař a kadet Ramiréz.

„Vítám vás, pane,“ zvolal Scoobey. „Proč si neodpočínáte?“ Tahle otázka byla pochopitelně oprávněná.

„Chtěl bych si promluvit s Mataalem a Goldsteinem," odpověděl Everson. „Možná, že se tomu chlapci už daří lip."

Scoobey se zašklebil a chtěl odpovědět, když se za ním otevřely dveře jedné z kajut.

Do velínu se vrátil Gerald Finney, černovlasý štíhlý technik.

„Co se to s vámi děje, Finneyi?" zeptal se Everson.

Na čele tohoto muže byla malá, dobře zahojená jizva. Ted' svítila jako bílý trojúhelník.

„To nevím," vykoktal Finney. Bylo zřejmé, že hledá nějakou výmluvu.

„Vždyť máte odpočívát. Proč tady pobíháte?" opakoval nemilosrdně Everson- „Mluvte!"

„Měl jsem žízeň," odpověděl technik a suše polkl.

„Pojďte sem!" přikázal plukovník.

Finney si pospíšil. Everson na něj ostře pohlédl. A pak si toho všiml - Finney měl strach!

„Tak mi povězte pravdu!"

„Špatně jsem spal," vyhrkl Finney. „Nemyslete si, že mám nějaké problémy, to ne. Dobře víte, že ve vesmíru jsem už dlouho, byl to jenom zlý sen."

„O čem se vám zdálo?" vyptával se Everson tvrdošíjně.

„Je to trochu dětinské, pane," odpověděl muž. „Měl jsem pocit... zdálo se mi... jako by těsně u mě někdo stál."

„Máte takové vize Častěji?"

Finney rozhodně zavrtěl hlavou. „Bylo to poprvé, pane."

„Chtěl bych, aby se na vás podíval Doc Morton," řekl Everson nakonec. „Pokud by se to opakovalo, okamžitě mi to musíte hlásit."

„Já přece nejsem nemocný," zapřísahal ho Finney. „Mít sen přece není nemoc. Co u doktora?"

„Proveďte můj rozkaz," přikázal Everson. „A teď už jděte."

Finney svěsil hlavu a nešťastně odcházel. Everson se za ním díval, dokud se vedle něj nevyonořil Scoobey.

„Byl to ode mě hrozný výstup," přiznával Everson. „Já vím."

Ale víte proč? Měl Jsem totiž stejný sen jako Finney. Kromě toho mám dojem, Že jsem slyšel nějaké zvuky. Někaké cizí zvuky/*

Scoobey se pousmál. Plukovník nebyl Člověk, kterému by se v noci zdály sny o strašidlech. Naopak -jeho zkušenosti, kvality a prokázaná odvaha byly příkladem pro řadu kadetů vesmírné akademie v Terranii.

Přesto však Scoobey nebral tu Záležitost příliš vážně'. Mohlo jít o náhodu.

Každopádně by bylo dobré, kdyby se Eversonem nedal zner-vózňovat. Bylo možné, že boj na Eppanu plukovníka trochu vyčerpál.

„Budeme si dávat větší pozor, zda se něco podobného ne-zopakuje," přerušil jeho myšlenky Everson. „Prosím, abyste byli pozornější a bystřejší. Přepete se svých lidí, co se jim zdálo."

„Rozkaz!" přikývl Scoobey. „A nelamte si tím hlavu, pane." Everson přikývl a obrátil se ke schodišti. Vyšel nahoru a došel až k jednomu dveřím. Zastavil se u nich a zaklepal. „Pojďte dál," ozvalo se zevnitř.

Everson otevřel. Na posteli seděl Mataal a zamračeně k němu vzhlížel.

„Jak se cítíte?" zjišťoval Everson.

„Jako zajatec," řekl Eppaner. „Nebo možná ještě o něco hůře."

„Takže hůře/" konstatoval Everson. „Nacházíme se ve vesmírném prostoru, Mataale. To znamená, že tuhle loď nebudete moci opustit. Mimochodem, neopustil jste během posledních deseti minut tuto místnost?"

Mataal vstal a protáhl se. „Ne," řekl. „Proč se ptáte?"

Plukovník ledabyle mávl rukou.

„Pokuste se vyrovnat se svou situací," radil Eppanerovi. „Nemusíte si zoufat. Na Zemi najdete přátele a jednoho dne se vrátíte i na Eppan."

Mataal na to nic neřekl.

„Přemýšlejte," pokračoval Everson opatrně. „Máte jedinečnou příležitost stát se svědkem kosmické hry. Jelikož nás doprovázíte, zažijete skok časem přes několik století do budoucnosti. Zhruba tak dlouho totiž bude trvat, než vaše civilizace vytvoří vlastní kosmické lodě, pokud to vůbec někdy dokáže. Goldstein mi hlásil, že mnoho Eppanerů propadlo dekadenci. Ale vy jste inteligentní a odvážný muž, Mataale. Proto jste si zasloužil i mé uznání a přátelství. To je momentálně všechno."

Opustil Eppanera, aby se šel podívat ke Goldsteinovi. Mladý telepat seděl za stolem a psal.

„Vidím, že se vám daří lip," řekl Everson.

Pobledlý telepat se usmál. Složil popsany list a pak jej roztrhal na malé proužky, které pohodil po podlaze.

Potom se podíval na Eversona. Jeho oči byly nepřírozně rozšířené.

„Pane," zašeptal, „na palubě někdo je."

Eversonovi přeběhl mráz po zádech. Znovu pocítil nepopsatelnou předtuchu blížící se hrozby. Že by Goldstein zešlél? Jeho oči se třpytily nepřírozně jako oči blázna.

„Na palubě někdo je," opakoval Goldstein a stáhl tvář v křeči.

„Přinesl jsem vám sem malé překvapení. Bezvadné překvapení. Zavlekl jsem do naší FAUNY smrt."

Everson ho popadl a zatřásl s ním. Pak zapnul mikrofon. „Doktore!" zvolal. „Doktore Mortone! Tady kapitán lodi. Přijďte prosím okamžitě ke Goldsteinovi, tomu chlapci přeskočilo."

Během několika vteřin se rozcuchaný lékař vrátil do kajuty a podíval se na Goldsteina. Po několika dalších vteřinách konstatoval: „Má horečku."

„Na lodi Je smrt" vykřikl Goldstein. „Proč mi nevěříte? Jsem přece telepat, cítím to. Tak něco udělejte, pane."

Ve dveřích se objevil Scoobey.

„Slyšel jsem rámus," řekl. „Co se děje?"

Everson ukázal na mutanta. „Další muž, který vidí duchy, Walte."

Morton si pohrával s injekční stříkačkou.. „To ho uklidní,"
oznamoval a zamával s ním jako se zbraní.

„Mockrát díky, doktore," řekl Everson. „Walte, jdete zpátky na své
pracoviště."

Když Scoobey odešel, doktor Morton poznamenal: „Nevidím to
dobře, pane."

Everson přikývl. Goldstein ležel na posteli jako prkno. Doktor
odcházel. Když jeho kroky odezněly, Everson pocítil nával zoufalství.

^ _*_ ^

Gonzales Ramirez vesel do své kajuty a s úlevou si oddechl. Byl to
středně vysoký štíhlý mladík a mel krátce před závěrečnými zkouškami
na Vesmírné akademii. Přestože během uplynulých hodin vykonával
jenom lehkou rutinní Činnost, byl
přece jenom rozdíl, jestli pracuje v učebně na Zemi, nebo na kosmické
lodi ve vesmíru.

Uvelebil se v pohodlném křesle. Po několika hodinách odpočinku
půjde za Mataalem, aby mu pomohl s další lekcí arkonidštiny.

Ale teď se svlékl a chystal se do sprchy.

Náhle mel dojem, jako by k němu někdo přišel. Prudce se otočil. Že
by si na chvílku zdříml? Možná, že návštěvník jenom pootevřel dveře a
zmizel, aby ho nebudil;

Vyskočil a nahlédl do chodby.

Nikde nikdo.

Zavřel tedy dveře a vzpomněl si na Finneye, jak říkal kapitánovi:
„Měl jsem dojem, jako by byl někdo v mojí blízkosti."

Ramirez se zakřenil. Takže je to jasné - Finney ho pěkně pobláznil...
Obrátil se k posteli, že si ji připraví a...

Jasně slyšel, jak se otevírají dveře! Slyšel to zcela zřetelně. Musel zavřít oči a vsugerovávat si, že je to nesmysl. Vždyť byl právě na chodbě a nikde poblíž nikdo nešel! Vší silou se soustředil na něco jiného: vzpomínal na rodné Mexiko, na otce, na hlas své matky...

A slyšel, Jak se dveře zavírají.

Vykřikl a otevřel oči. Srdce mu bušilo o závod a začínal se potit.
Chvěl se a jazykem si olízl suché rty.

Nikde nikoho neviděl!

Kajuta byla prázdná!

Rychle si začal oblékat kombinézu, aby se rozběhl k doktorovi stejně jako Finney. Na palubě asi řádilo neznámé šílenství! Už se nakazil i on... Ale přesně ve chvíli, kdy začal ztrácet soudnost, se mu vrátil jasný rozum. Co když...? zapochyboval.

Co když je to jenom zkouška? No jistě! Zkoušejí kadety, kolik vydrží! Tak je to! To bude ono! Je to jenom jedna z řady dalších zkoušek!

Usmál se, shodil kombinézu a klidně ulehл na postel. Zavřel oči a zkrřížil ruce na prsou.

Dveře se zaklaply.

Ale Ramirez už věděl, co se děje. Jen s vypětím vůle se nerozchechtal a tvářil se smrtelně vážně. Pak se trochu nadzvedl a vykřikl:
„Búúúúúúúúúúúú!“

Potom otevřel oči.

Ale to už bylo pozdě.

^ A ^

Ubíhaly poslední minuty před transicí. Její přípravu řídil osobně kapitán lodi. Bylo nutné aktivovat absorbér vlastních frekvencí, aby nebylo možné zaměřit body vyskoku a výskoku lodi

z hyperprostoru, bylo zapotřebí vypnout všechny vysílačky a naprogramovat počítač—

„Schází nám Ramirez...,“ poznamenal tiše Scoobey. Everson si prohlížel přítomné kadety. Pochopitelně, že během transice neměli žádné velké úkoly, ale jejich přítomnost byla zcela nezbytná.

„„Za to se bude zodpovídat,“ poznamenal nazlobeně Everson.
„Patrně se zapomněl u Mataala a filozofují o vesmíru.“ Rozhlédl se po ostatních.

„Pokračujeme!“ zvolal. „Scoobeyi, zkontrolujte všechny přístroje!“

Scoobey přikývl a během několika minut hlásil; „K-242 k transici připravena, pane!“

„Sto osmdesát vteřin do transice!“ hlásil Fashong.

Everson nechal celou minutu mlčky uplynout. Pak zkontroloval energii ve strojně.

„Šedesát vteřin do transice!“

„Scoobeyi?“

„Oukej!“

„Fashong a ostatní?“

Všichni hlásili připravenost.

„Odpočítávejte nahlas, Fashongu!“

O deset vteřin později FAUNA prorazila pevné sevření prostoru a času a vyvolala náraz energie, která by postačila k rozdrčení Měsíce. V nulovém čase pronikla a znovu se vynořila z hyperprostoru, aby se ocitla o několik desítek světelných let dál ve vlastním prostoru. Ještě dvě takové transice a budou zpět v blízkosti matičky Země.

Everson zkontroloval pozici lodě, vstal z pilotního křesla a předal velení Scoobeyiovi.

„Myslete na Ramireze,“ odpověděl mu Scoobey. Everson přikývl. Už si na toho malého Mexičana znovu vzpomínal. Rozhodl se, že ho povolá palubním rozhlasem. Ať mu udělá ostudu. Ať to všichni vědí. Bude muset poněkud ztlumit-

mít jeho nadšení ohledně Mataala. Nebylo přece možné, aby kvůli němu zanedbával služební povinnosti.

Pomaloučku dorazil do Mataalovy kajuty a bez klepání vstoupil. Eppaner právě spal. Probíral se a pomalu vstával,

„Už zase vy?“ zeptal se nespokojeně,

„Byl tady Ramirez?“

„Zatím ne,“ odpověděl Mataal. „Ale když už jste mě vzbudil, pošlete ho za mnou.“

Everson neodpověděl. Měl starosti. Kde mohl ten mladík vězet? Otočil se a vyšel na chodbu. Přiběhl k Ramirezově kajutě a energicky na ni zaklepal. Když mu nikdo neodpovídal, rozrazil dveře a... Leknutím málem vykřikl,

Ramirez ležel na podlaze vedle postele. Povlečení měl zmuchlané, jako by tam došlo k velkému boji. Pak naštěstí zjistil, že chlapec dosud žije.

Mexičanovy oči byly strnulé. Připomínal ptáče, které vypadlo z hnízda.

„Ramirézi, co se stalo?“

Kadet nebyl schopen odpovědi. *Tělo* měl v křeči.

Everson rychle povolal Mortona, ale celou dobu musel myslet na Goldsteinovy řeči o smrti, kterou údajně zavlekl na loď.

^ ^ ^

Doktor konstatoval, že mladík ještě žije. „Co by to mohlo být, doktore?“ zjišťoval Everson. „Je zcela ochromený. Znáám řadu jedů, které něco podobného způsobují.“ „Snad si nemyslíte, že byl otráven?“ „Přirozeně, že ne. Pojd'te, pomůžete mi ho uložit na postel.“ Společně zvedli bezvládné tělo. Lékař ztěžka oddechoval. Pak pokračoval ve vyšetřování. „No, bude nejlepší, když ho dáme do karantény- A dovolte mi, abych vyšetřil toho Eppanera. Ramirez se u něj často zdržoval...“

Everson přikývl a pak palubním rozhlasem svolal všechny Členy posádky do velínu.

^ ^ ^

/ „Předpokládám, že jste byli všichni informováni o našich zá-
- Zítcích na Eppanu," začal plukovník zcela klidným hlasem. „Všichni také víme, v jakém stavuje Goldstein. Vidím určité nejasné souvislosti: máme na palubě jednoho domorodce, Finney měl stejný sen jako já. Provázela ho úzkost a pocit, že není v kajutě sám. Ramiréz se nemůže hýbat- Buď je nakažen neznámou nemocí, nebo se mu něco stalo. Každopádně ho musíme dát pod karanténu. Kromě doktora Mortona k němu nikdo nesmí..."

„Vsadím se, že za to může ten cizinec," poznamenal Zimmermann. Další muži se přidávali. Začínala se zvedat vlna nenávisti vůči Mataalovi.

Everson se však pousmál a zvedl ruce, aby své muže uklidnil: „Planeta Eppan byla řádně prozkoumána. Žádná podobná nemoc tam není známa. Není tedy možné, aby se Ramiréz od Mataala nakazil." „Vždyť s ním byl pořád!" namítal Zimmennann. Ale Everson věděl, jak si poradit s nedůvěrou: „Nemáte náhodou strach, Zimmermann? Neroztrásla se vám kolena?" zeptal se přísně.

Jeho slova byla provázena smíchem. Zimmennann zrudl, ale pak už byl ticho.

„Existuje nějaká souvislost mezi nemocí, kterou má Goldstein, a Ramirézovou nákazou?" zeptal se navigátor Inoširo.

„To neumím říct," odpověděl upřímně Morton. „Ale vyloučeno to není."

„Nyní víte vše podstatné," dokončil Everson svou řeč. „Vraťte se na svá místa a řiďte se podle pokynů našeho doktora!" Když se posádka rozešla, kapitán lodi se obrátil na svého

prvního důstojníka: „Zapněte vysílačku, Scoobey! Chci se spojit s Rhodanem!"

Scoobey však zavrtěl hlavou.

„To není možné, pane!"

„Proč by to nebylo možné?"

„Protože naše vysílačky nevydají ani pípnutí!"

„Jak to?"

Scoobey pokrčil rameny. „Pane, někdo je musel úmyslně poškodit. Vidím to jako sabotáž."

„Vy si myslíte, že....," zašeptal Everson.

„Myslím si, že na palubě FAUNY je někdo, kdo má velký zájem o to, abychom se nemohli spojit se Zemí. Někdo chce zabránit, aby se do Terranie dostaly informace o událostech na naší lodi."

„Kdo to podle vás je?"

„Mataal!"

„Ano," pousmál se Everson, „je jenom divné, že v podstatě vůbec nerozumí naší technice. Každopádně je nutné najít důkazy! Domněnky znamenají málo, Walte!"

^ A ^

Palubou se rozlehl lidský výkřik.

Everson málem spadl z židle. Odložil rozečtenou knihu a dvěma skoky opustil svou kajutu. Vyděšení muži vycházeli z kabin. Everson se soustředil. Odkud to přišlo? Ze kterého směru?

Srazil se s Finneyem.

„Co se stalo, pane?"

Než stačil odpovědět, z chodby se ozvalo: „Sem, pane!"

Everson se rozběhl, Finney za ním.

Volal je Paul Weiss, jeden z techniků. Stál ve dveřích své kajuty a z tváře se mu vytratila všechna krev. Vykoktával ne-

srozumitelná slova. Vedle něj stál bez hnutí Fashong a mlčky ukazoval na Stanforda.

Sotva Everson přiběhl, spatřil osmadvacetiletého biologa Georga Stanforda zhrouceného v křesle. V rukou ještě držel karty.

Stanford nehrál sám se sebou. Jeho partner ležel na zemi. Byl to navigátor Gordon Shoří. Jeho tvář byla stažena do ošklivé grimasy.

Weiss se předklonil a podíval se mu do karet: „Ten má zase skvělej list, jak ten to dělá...?“

Everson ho popadl za rameno a jemně ho vrátil zpátky na chodbu. V té chvíli přibíhal doktor Morton a protlačil se dveřmi do místnosti.

„Vyvěste žlutou vlajku epidemie," poznamenal kdosi.

Everson na to nereagoval a přikázal: „Pojďte sem někdo doktorovi pomoci.“

„Bude lepší, když odtud Shorta odneseme," navrhoval doktor. „Nepovažuji za dobré, aby oba nemocní zůstali pohromadě.“

„Dobrá," souhlasil Everson. „Oni vám pomohou." Pak pozvedl hlas: „Takže teď musíme nahradit práci tří mužů. Dva z nich jsou zapotřebí při přípravě transice. Další transice nás čeká brzy. Takže každý z nás se bude muset o to víc snažit. Doufám, že nikdo nezačne ztrácet nervy. Koneckonců naši přátelé nejsou mrtvi. Jsem přesvědčen, že se je doktoru Mortonovi podaří vyléčit. Chovejte se disciplinovaně a vězte, že se musíme chovat tak, jako by se nic nestalo. Od této chvíle zůstává neustále zapnut palubní rozhlas. Nadále se budeme snažit navázat spojení se Zemí. Jakmile by se nám to podařilo, požádáme Terranii a Rhodana, aby nám sem poslal loď,"

Zimmermann předstoupil. V očích měl nové odhodlání. „Požadujeme, aby Mataal byl okamžitě hlídán," vyhlásil. „Jsme přesvědčeni, že to všechno zavinil on.“

„Nebudeme nikomu ubližovat bez důkazů," odpověděl Everson. „Nicméně pochopitelné, že si s ním promluvíím."

Jeho první důstojník se však rovněž ozval: „Asi bychom Mataala opravdu měli dát hlídat," řekl Scoobey. „Snad dokonce i proto, abychom udrželi klid a pořádek na palubě. Je to tedy také můj návrh, pane."

„Popřemýšlím o tom," odpověděl kapitán.

„A co uděláme, pokud nám odpadnou další muži?" chtěl vědět Scoobey, „Jak potom provedeme druhou transici?"

Na téhle otázce pochopitelně něco bylo - protože s méně než deseti astronauty se loď FAUNA nedala dost dobře ovládat. Pokud by se nacházela ve volném pádu, stačil by k její kontrole jeden jediný muž. Ovšem řada úkolů, provázejících skok hyperprostorem, mohla být splněna pouze ve větší skupině. Nefunkční vysílačka znamenala horší handicap, než si Everson přiznával. Nemohli požádat Zemi o pomoc, což znamená, že jsou osudu vydáni na milost a nemilost.

^ A ^

Když se plukovník vrátil do své kajuty, našel tam Goldsteina. Seděl v jeho křesle. Everson si ho nevšímal, protože se mladík chichotal jako blázen.

„Co si přejete, Goldsteine?" zjišťoval Everson. „Měl jste přece zůstat ve své kajutě. Doktor Morton vám vysvětlil, že jste nemocný a že tu nesmíte pobíhat." Mluvil k němu jako k nevychovanému dítěti.

„Morton mě považuje za blázna," řekl Goldstein. Poklepal si prstem na Čelo a naprosto klidně dodal: „A vy pochopitelně taky."

„Vy potřebujete hlavně klid, chlapče. Na Zemi se dá všechno do pořádku."

„Na Zemi?" zasmál se Goldstein pobaveně. „Snad opravdu nevěříte, že ještě někdy uvidíme Zemi?"

„Co vy o tom víte?" zeptal se přísně kapitán.

Goldstein zatnul prsty. Z očí mu sršely jiskry. Vlasy mel
rozcuchané. /

„Proč se pořád ptáte?" vyštěkl. „Nejsem tady proto, abych
odpovídal na vaše otázky."

„Mějte přece rozum, Goldsteine. Poslal vás sem snad někdo?"
Goldsteinovi se třásl ruce.

„Mám strach!" zvolal. Čelo měl zpocené. Žíly na krku mu
vystoupily. „Mám strach, že to bude stejné jako na Eppanu.
Přijde to sem a zabije mě to." Rozplakal se.

„O Čem to mluvíte, hochu?" zeptal se plukovník.

Goldstein měl horečku. V jeho nitru se muselo odehrávat něco
děsivého.

„Bylo to ve mne, hluboko ve mně. Čekalo to tam a cíhalo.
Nemohl jsem proti tomu vůbec nic dělat. Zase to přijde, ro-
zumíte? Ted' to tu někde sedí a číhá. Není to ve vás, pane? Ano,
mohlo by to tam být, a pak..."

Zhroutil se. Everson mlčel. Mladý mutant musel mít příšerný
zážitek. Nebo to byla jen jeho fantazie? Výmysl? Nebo
snad obojí? V téhle chvíli Everson pocítil veškerou tíži zod-
povědnosti za posádku této lodi.

„Vstaňte, Goldsteine, odvedu vás zpátky."

Mutant poslouchal jako hodinky. Přitom se vůbec nezdálo,
že by Eversonovi rozuměl. Dal se odvést až do své kajuty a
uložit do postele. Everson vyšel na chodbu a zamkl jeho
dveře. Nic jiného mu nezbývalo. A teď mohl jenom Čekat.

• ^ ^ ^

Pro druhého spojaře na palubě lodi, který se jmenoval Ralf
Zimmermann, bylo jasné, že za všechno může Mataal. Takže
stůj co stůj musel zabránit, aby tento zákeřný cizinec napáchal
další škody.

Pochopil, že to musí udělat na vlastní pěst. Možná, že právě on bude další obětí na Mataalově listině. Jenže to mu nedovolí!

Jeho šance se naskytla za několik minut. Ve velínu se nacházelo jenom několik mužů. Zimmermann si je opatrně měřil. Neustále zapnutý palubní rozhlas pro něj vytvářel velké nebezpečí. Zimmermann se rozhodl riskovat a vypnul jej. Palubní rozhlas teď nefungoval.

, Zezdola přicházeli muži, aby vystřídali službu ve velínu. Scoobey uvolnil křeslo velitele pro Eversona. Oba důstojníci si vyměnili pár vět, ale Zimmermann je neslyšel. Proběhlo to nad očekávání dobře. Nikdo si vypnutého rozhlasu nevšiml.

Zimmermann se usmál. Pak vyšel na chodbu. Musel minout tři otevřené kabiny, a teprve pak se mohl dostat k Mataalovi. Hned napoprvé měl štěstí. Vedlejší místnost byla prázdná. Pak musel projít ještě kolem třetí.

„Hej, Ralfe!“ zvolal Werner Stemal, když ho Zimmermann už málem minul. Spojář se okamžitě zastavil. Snažil se vypadat nenápadně, zatímco horečně uvažoval, jak by Sternala co nejrychleji přelstil. Přemítal, jak dlouho bude trvat, než Everson objeví výpadek palubního rozhlasu.

„Pod' přece dál," zval ho Stemal.

„Jsem unavený jako zvíře," omlouval se Ralf. „Budu rád, když se za chvíli budu moct jít natáhnout.“

Stemal se chápavě pousmál. „Ale nemáš náhodou Špatnej vítr v plachtách? Tvý molo se nachází na docela opačný straně přístavu!“

Tohle je rozhodující chvíle, pomyslel si Zimmermann.

„Velitel mi přikázal zkontrolovat všechny dveře," odpověděl znuděně. „Všechny jsou otevřené.“

„Jenom vedle u mýho souseda ne," poznamenal posměšně Stemal.

Zimmermann přikývl a pokračoval. Na chodbě na nikoho

nenarazil. Před Mataalovou kajutou se zastavil. Naslouchal. Potom stiskl kliku.

Před ním byla úplná tma. Eppaner patrně zhasl. Zimmermannovi se zdálo, že vidí stínové obrysy postavy. Vklouzl do místnosti a zavřel. Obklopila ho úplná temnota. Zůstal stát. Po chvíli začal kolem sebe hmatat. Proč se Eppaner nehýbe? Spal snad? Zimmermann se začínal zlobit.

„Mataale.“ řekl hrozivě. „Ukaž se mi!“

„Co chcete?“ ozvalo se ze tmy.

Spojař se pohnul směrem k hlasu. Byl rozhodnut, že musí Eppanera stůj co stůj zneškodnit.

Náhle se rozsvítilo. Zimmermann byl na okamžik oslněn. Mataal vyskočil z postele a opřel se zády o stěnu. Jeho černé oči byly naprosto bdělé.

„Odejděte“ řekl přísně.

Zimmermann, který měl sílu dřevorubce, se vrhl kupředu, aby Eppanera rozmačkal o stěnu. Ale narazil na ní a sáhl rukama do prázdna. Zároveň na ledvinách pocítil bušení kostnatých pěstí. Zimmermann zalapal po dechu. Zdálo se, že jeho plán je odsouzen k neúspěchu dřív, než jej dokáže uskutečnit. , Oba padli k zemi. Zimmermann se snažil dostat protivníka pod sebe a škrtnout ho. Mataal se ho však rychle zbavil. Vypadalo to, že Zimmermann prohrává. Instinktivně se zachytil nohou za Mataalovu hrud' a použil ji jako páku. Potom ho vsak

Eppaner šikovním úhybem odrazil. Uvolnili se od sebe a oba se postavili na nohy.

Zimmermann viděl, že svého protivníka podcenil. Pak se rozletěly dveře a zastavily další bitku. Byl to plukovník. Vypadal velmi vážně a velmi unaveně. Mířil na Zimmermanna paralyzátozem. Zimmermann ztěžka oddechoval a počítal si kosti.

„Vy jeden hlupáku,“ řekl Everson, „Mataal vás mohl klidně zabít. Jak vás vůbec napadla taková pitomost?“

Zimmermann na Eppanera nenávistně ukázal: „Tenhle chlap za všechno může. Než přišel na palubu, měli jsme klid.“

Everson schoval paralyzátor do pouzdra.

„To jste tvrdil už předtím," připomínal spojaři, „ale nemáte žádné důkazy. Jenom proto, že ho podezříváte, jste ho chtěl zabít. Dobře víte, co to znamená. Je to konec vaší kariéry a na Zemi vás postavíme před soud.“

„Já jenom doufám, že vy budete tím dalším, komu se váš přítelíček podívá na zoubek," vyprskl Zimmermann. „Asi jste šlépěj a nevidíte, co se tu děje.“

„Zmizte odtud!" rozkázal Everson.

Zimmermann si uplivil a odcházel. Everson se zamyšleně podíval na Mataala, který se posadil na okraj lůžka.

„Díky za pomoc," řekl Eppaner.

„Není zač," odpověděl Everson. „Snadno byste ho mohl zabít. Jednal velmi nezodpovědně a na Zemi z toho vyvodíme důsledky. Ale na druhou stranu - možná mel pravdu. Mataale, máte něco společného s těmi ochrnutými muži?“

„Proč bych vám měl říkat, že ne? Stejně byste mě podezříval dál," odporoval mu mimozemšťan.

„Ano," přiznával Everson. „To asi souhlasí. Zeptám se jinak - víte něco o té tajuplné nemoci?“

„Už jsem řekl doktoru Mortonovi, že nic podobného neznáme.“

Everson prohlásil: „Takže teď nám zbývá pouze doufat, že to nedostanou další muži.“ Jeho naděje však měly být zklamány! Dalším mužem byl Henry Dealcour!

^^ ->

Henry Dealcour dohrál svou pravidelnou podvečerní partii Šachů a vrátil se do své kajuty. Okamžitě si lehl. Zkřížil ruce pod hlavou a v myšlenkách ještě jednou procházel partii.

Náhle ze steny vedle postele cosi vystoupilo. Snad každý jiný muž by utrpěl šok, ale Dealcouráv chladný rozum ho před takovým osudem chránil. I když srdce hrozilo, že přestane bít. Bylo to totiž tak, jako by kovová stěna kajuty najednou zprůhledněla, hlavně v místě, kde prostupovala ona věc. Dealcour okamžitě pomyslel na zapnutý palubní rozhlas.

„Pane!“ zvolal ostře, „Tady Dealcour. Něco tu leze stěnou. Okamžitě přijďte!“

Strach mu svíral hrdlo a zdálo se, že mu nedovolí mluvit dál.
„Vydržte!“ odpověděl Everson. •

Dealcour tu věc napjatě sledoval. Zcela se uvolnila od stěny. Byl to jakýsi průhledný třpytivý stín bez pevných obrysů. Co by to si tak mohlo být? Nikdy předtím nic takového neviděl. Zachvátila ho panika.
Chtěl křičet, chtěl se pomoci

řevu zbavit zděšení a pořádně nabrat dech, ale jeho rty zůstávaly němé.

Ta neuvěřitelná věc už byla nad ním.

^ A ^

Přiběhli ve třech.

Everson zvedl hlavu. Jeho velká postava vypadala sehnutější než obvykle. Pod očima měl hluboké stíny. „Takže?“ zeptal se.

Mluvčím byl Finney. Stemal a Weiss však naznačovali, že jsou stejného názoru jako on.

„Dealcour je čtvrtým mužem,“ řekl Finney. „Teď máme jasné důkazy, že na palubě je někdo či něco, co je plně zodpovědné za ochromení našich mužů- Dealcour to viděl, než se ho to zmocnilo. Co podnikneme, pane?“

„Stejně tak dobře mohl Dealcour fantazírovat,“ namítal Everson.
•

Nato se ozval Weiss. „Dealcour byl pár minut předtím u Ino- 32

sira. Hráli šachy, ale Japonec neměl dojem. Že by Dealcour fantazíroval. Toho by si při hře určitě všiml."

„Dobrá," odpověděl Everson, „takže tedy vycházejme z předpokladu, že v naší posádce je někdo, kdo nás chce jednoho po druhém vyřadit z boje. Ale proč? Pokud zneškodní ještě další lidi, nebudeme moci provést transici a to by i pro případného pachatele znamenalo těžké následky."

„Viník přece nemusí nutně náležet k posádce," namítl Finney.

Everson rozhodně zavrtěl hlavou. „O ne, pánové! Neulehčujte si to. Zdá se mi, že vás to znovu táhne k tomu Epanerovi."

Finney řekl: „Dealcour tvrdil, že ten neznámý, nebo to neznámé, proniklo stěnou. Mataal tedy, pokud to byl on, nemusí volit obvyklou cestu chodbou, když se chce pohybovat po lodi."

„To má být vtip?" zjišťoval Everson. „Pozor na fantazírování, pánové!"

„Jen jsme vám chtěli něco navrhnout," přihlásil se o slovo Stemal. „Máme určitý nápad, jak zabránit tomu, aby neznámý překvapil naše další lidi."

„Mluvte!" vyzval je starý kosmický vlk.

„Navrhujeme, aby se všichni členové posádky zdržovali pouze ve velínu. Je tam dost místa pro všechny. Nikdo nesmí po lodi chodit sám. Vždycky musí jít spolu alespoň dva. Tak se budeme moci vzájemně kontrolovat. Toto opatření se bude pochopitelně týkat i Goldsteina a Mataala. Už jsme o tom mluvili s doktorem Mortonem a ten souhlasí, že i ochrnutí muži smějí ležet ve velínu."

Eversonovi se zdálo, že to je dobrý nápad. Ale co když se něco stane, i když budou všichni pohromadě? Mohlo by to znamenat vyvolání značné paniky.

Mezi mnoha špatnými možnostmi lze však volit jen tu nejméně špatnou. Čekalo se od něj, že něco podnikne. A Ever-

son dobře věděl, že před ním stojí hlavní úkol. Musel dostat . lod' zpátky na Zemi!

„Můžete jít," řekl. „Váš návrh je dobrý."

Počkal až odejdou a potom vyhlásil, aby se všichni muži, včetně nemocných, shromáždili ve velínu.

Hned nato za ním přišel jeho první důstojník s návrhem, aby provedli druhou transici.

Everson se zamyslel a řekl: „Dobrá, provedeme druhou transici. Už nemůžeme déle čekat."

„Výborně," řekl Scoobey spokojeně.

Potom se oba muži vydali do velínu, kde na ně Čekala celá posádka. Dívali se však velmi smutně. Na podlaze uprostřed místnosti ležel další muž -Zimmermann,

„Muselo se to stát chvíli předtím, než jste vyhlásil shromáždění ve velínu," oznamoval doktor Morton. „Nasel ho Fashong. Je to stejné jako u ostatních."

Everson mlčky odešel ke svému křeslu. Nikdo nepromluvil.

Jeden z mužů si tise odkašlal. Pak všichni odcházeli na svá místa. Goldstein se hloupě chichotal. Bylo to jako nějaký signál.

„Všechno připravit ke druhé transici," přikázal Everson. Přítomní muži se pustili do práce. Ještě jednou se jim podařilo potlačit strach, paniku, zděšení a hněv. Dosud v nich dřímala odvaha a pocit zodpovědnosti. Těch pět na podlaze a šílený Goldstein, který si Špital pro sebe, naznačovali, že se to všechno může vrátit.

Strach, hněv, panika a zděšení, ^

A ^

„Hotovo," oznamoval spokojeně první důstojník. „Souřadnice souhlasí. Už jsme skoro doma, pane."

Mezi Zemí a jejich lodí tedy ležela už jenom jedna jediná transice. Všech deset mužů se pokusilo vydat ze sebe to nej-

lepší. Aspoň na chvíli zapomněli na ochrnuté druhy, Everson cítil další šanci. Rozhodl se připravit poslední skok hyperprostorem co nejrychleji. Možná, že se spojařům mezitím podaří opravit vysílačku.

Everson vyskočil z křesla. Poklepal hlavnímu spojaři Landimu na rameno a tvrdil mu, že brzy bude zase všechno v pořádku.

Při druhém poklepání se Landi vyklonil ze svého křesla a spadl na zem. Everson nechápavě zíral na jeho strnulou tvář. Takže další oběť.

„Vypadá to, že se klidně můžeme vrátit do svých kajut," řekl Everson po chvíli.

Landi ležel na zádech. Světlo se odrazilo v jeho doširoka otevřených očích. Doktor Morton ho odtáhl k ostatním nemocným a přikryl ho.

Eversonův pohled padl na bílý proužek pod vysílačkou.

Rychle se sklónil, aby jej zvedl. Tohle byl důkaz, že přístroj na krátký okamžik fungoval. Všechny záznamy vysílání byly zachycovány na těchto páscích. Že by se Landimu krátce před záchvatem podařilo odvysílat nějakou zprávu? Podařilo se mu vysílačku alespoň zčásti opravit? Krátký pokus však plukovníkovi prokázal, že tomu patrně tak nebylo. Spojení se Zemí bylo nadále nemožné. Pozorně se zahleděl na pásek. Text na něm mu potvrzoval, že se u ochrnutí jeho mužů nejednalo o nemoc,

Na loďi musel být někdo, kdo systematicky redukoval počet jeho mužů. Slova, která Everson četl, byla hořkým výsměchem: Na palubě vše v pořádku - K-262, Everson.

Everson strčil pásek do kapsy. Přemýšlel, kdo během přípravy transice seděl vedle Landiho.

Než mohl promluvit, zavyl automatické poplašné zařízení. Ječivý tón škubal za jeho předrážděné nervy. Na varovné tabuli se rozsvítily dvě Červené lampy.

„Pane!" výkřik] Scoobey v divokém zoufalství. „Vypadly nám dva agregáty."

To už bylo příliš. Všichni křičeli jeden přes druhého. Everson měl sto chutí sednout si prostě do křesla a na všechno se vykašlat. Ale nešlo to, cítil zodpovědnost.

„Finney!" zvolal ve chvíli, kdy nastal klid. „A Volkovi" Sotva se oba technici ohlásili, zadíval se jim do očí: „Vy dva se pokusíte najít chybu a odstranit ji. Buďte přitom opatrní!

Palubní rozhlas je zapojen, můžete se se mnou kdykoli spojit."

Finney se bez viditelného zájmu zeptal: „Co když budeme muset vystoupit?"

„Tak vystoupíte," odpověděl Everson.

Finney lhostejně přikývl. Společně s Volkovem pak vyšli na chodbu. Everson se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z očí. Pak se obrátil k ostatním mužům: „Každý z nás dobře ví, co si má o této situaci myslet. Přesto očekávám, že si všichni udržíte dobré nervy. Zatím nevíme nic přesného o škodě, která vznikla. Předpokládám, že Finney a Volkov uvedou vše do pořádku."

Kývl na Stemala, který jako hypnotizován zíral na poplašené zařízení.

„Vy jste během transice seděl vedle Landiho, Stemale. Všíml jste si něčeho neobvyklého?"

„Ne, pane," řekl navigátor. „Všíml jsem si teprve toho, že Landy-vypadl z křesla."

„Doktore Mortone," obrátil se Everson na vousatého lékaře, „myslíte si, že je možné, aby nás někdo takhle ochromoval? Existuje taková možnost?"

„No, pokud máte odpovídající prostředky a lékařské znalosti, je to hračka. Ovšem při vší účtě, neznám nikoho z naší posádky, kdo by byl něčeho takového schopen,"

‘ Lékař chvíli přemýšlel. „Existují různé jedy, které mají podobné účinky. Ovšem u našich ochrnutých -především u Lán-

diho - nevidím žádné stopy, které by jed při cestě do těla zanechal. Pečlivě jsem je vyšetřil a mohu zodpovědně tvrdit, že tu nejde o otravu jedem. Podle všeho se spíše jedná o nějaký šok, i když tenhle Šok je poněkud tajemný."

„Na co ještě čekáte, pane?" vykřikl Weiss. Natáhl ruku a ukázal na Mataala, který seděl bez hnutí v koutě. „Slyšel jste přece, že to nemůže být nikdo z posádky."

„Mlčte!" ohradil se Everson.

Atmosféra byla maximálně napjatá. Jeden si měřil druhého s rostoucí nedůvěrou. A nejvíce podezřelým byl především Mataal.

„Doktor Morton dá Eppanerovi injekci," rozhodl Everson. „Náš host se potom bude na určitý čas nacházet v hlubokém spánku. Pokud se během té doby stane nějaké neštěstí, můžeme si pak být jisti, že s těmi ochrnutými nemá nic společného."

Mataal souhlasil.

Everson kývl na doktora Mortona. Náhle někdo za ním překvapeně vykřikl. Everson se prudce ohlédl. Obě Červené lampy rázem zhasly.

„To přece není možné," ujelo plukovníkovi. „Naši technici snad ještě ani nemohli začít s opravou."

Pak se v něm probudilo děsivé podezření. Udělal dva kroky k nejbližšímu mikrofonu: „Finneyi, Volkové! Slyšíte mě?"

Odpovědí mu bylo strašidelné ticho. Everson cítil svůj pulz. Reprodukory zůstávaly tiché. Goldstein se zvedl ze svého lůžka. Patrně vůbec netušil, kde je.

„Finneyi!" zvolal znovu Everson. „Volkové!"

Instinktivně vytušil, že žádnou odpověď nedostane. Neohlásí se mu Finney ani Volkov. Někde na lodi teď leží jejich ochrnutá těla s vytřeštěnými očima.

„Půjdu je hledat," řekl Stemal.

„Stát!" zvolal plukovník. „Zastavte se!"

Stemal jeho rozkaz ignoroval a kráčel dál ke dveřím. Už

toho měl všeho dost. Everson tasil paralyzátor a vystřelil. Sternal se zhroutil k podlaze.

„Přineste ho sem, Weissi!“ přikázal Everson. „Brzy se probere. Ještě jednou opakují - nikdo z vás neopustí velín, děj se co děj.“

Cítil se velice unavený a zoufalý. Těch pár *mužů, kteří* mu ještě zůstali, už nemohli provést poslední transici. 'Zákeřný nepřítel je měl v kleštích,

^ ^ ^

Goldstein sledoval cestu pseudotěla bez větší námahy. Ještě měl trochu potíže udržet tento nepřírozený objekt v žádané dráze. Sice se mu to hodinu za hodinou dařilo stále lépe, ale musel jednat opatrně, aby na něj nepadla ani stopa podezření. Báječné vlastnosti, které v sobě na Eppanu objevil, musel s rozmyslem tvarovat a vyvíjet. Jeho nápad hrát nemocného muže fungoval perfektně. Nikdo ho nebral vážně.

Goldstein se triumfálně zachechtal. Právě přemýšlel, jestli by jim neměl sehrát malé představení. Stačilo by drobné přeskupení molekulární struktury a z pilotního křesla kapitána lodi by mohl udělat jezdecké sedlo. Takové zábavné scénky si však schovával raději na později, aby ho mužstvo nakonec poslouchalo. Teď bylo ještě příliš brzy pro návrat na Zemi. Věděl, že se jeho nová vloha nedá s žádnou vlastností kteréhokoliv člena jednotky mutantů porovnat. Jednotka jako taková však tvořila ještě stále natolik silný mocenský faktor, že by se mu nemohl sám postavit.

Zatím ještě ne! Goldstein velice rychle a hravě proměnil molekuly stěny kajuty z lehkého kovu a prostrčil jí pseudotěleso.

Tohle ještě v jednotce mutantů nikdo neuměl. Goldstein byl přetvářeč molekulárních struktur. To bylo více než telekineze, která mu pouze umožňovala pohybovat hmotou. On teď

dokázal hmotu měnit. Dokázal to pouhou silou vůle. Co se týkalo ochrnutých mužů, tam se prozatím musel spokojit jen s tím, že zneškodnil některé z nervových drah, aby ochromil jejich těla. Později jim je zase oživí, až je bude potřebovat.

Disponoval neskutečně silnou duševní zbraní. Pro něj to znamenalo, že se už nikdy nehodlal podřídit žádnému člověku. Rhodan a jeho mutanti mu už neměli co přikazovat. Tahle malá kosmická loď byla pro jeho experimenty vynikající.

Nezúčastněně pozoroval Sternalovo tělo a Weisse vedle něj. Plukovník schoval paralyzátor do kapsy. Goldstein by ho snadno přemohl, ale věděl, že je lepší systematicky je vyřídít, především Eversona. Musel demonstrovat svou moc, musel jim dokázat, že jakýkoliv odpor je mámy. Kdyby se na ně teď jednoduše vrhl, nic by nepochopili a pořád by se snažili dělat potíže. Musel na to pomalu. Mezitím rozpustil pseudotěleso na drobné Částčky prachu. Momentálně je nepotřeboval.

Finney a Volkov leželi ochromeni před jednou z komor. Mutant pečlivě vybral ty nejodvážnější muže a zbavil je akceschopnosti.

Goldsteinovy oči se bez nějakého spěchu zaměřily na dalšího muže. Byl jím Fashong, jehož asiatský klid bylo skutečně těžké prolomit. Pak měl následovat Weiss, muž nezkrotného temperamentu. Werner Sternal byl jeho další obětí. Potom měl přijít na řadu Japonec Inoširo, jehož myšlenky se neustále pohybovaly v blízkosti pravdy - i když nevědomky.

Zůstával lékař, který připravoval injekci pro Mataala. Tihle muži společně s velitelem a jeho zástupcem tvořili elitu posádky, a zlomit jejich odpor bude pravděpodobně poněkud těžké. Goldsteinovým cílem bylo získat FAUNU. O svých dalších plánech neměl dosud představu. Všechno záviselo na tom, jak se bude jeho schopnost vyvíjet dál. Zatím se to ještě nezastavilo. A musel pokračovat pomalu. Jedna jediná chybička by mu mohla velmi uškodit. Nadále musel hrát roli slabo-

myslného hlupáka. V žádném případě nesměl své síly přeceňovat.

Mohl pokračovat s jednoduchými pokusy. A až se trochu zotaví, odváží se dát svému mozku složitější úkoly. Zatím měl čas. Everson teď nemohl provést poslední transici. Mladý mutant byl se svými dosud dosaženými úspěchy velmi spokojen. Dokázal přelstít skupinu zkušených astronautů. A to, co bylo možné s malým počtem lidí, by mělo později účinkovat na celých městech a státech. Zatím však ještě nenastal správný čas. Nesměl nic uspěchat. Byl mladý, inteligentní a měl vlohy, jaké nezískal žádný člověk před ním. Mohl vyvinout neskutečnou moc. Ještě ke všemu ovládal telepatii.

.Dokázal proniknout do myšlenek ostatních lidí a zjistit, jaké mají plány a představy,

Například Everson právě zvažoval možnost, jak přece jen provést poslední transici. Goldstein jeho úvahy dál nesledoval, protože věděl, že Everson nemůže dojít k použitelnému závěru. Takhle postupně četl myšlenky všech přítomných mužů a

zjišťoval, že se pozvolna uklidňují. Rozhodl se, že musí v krbu trochu přitopit.

Hledal nějaký vhodný předmět. Jeho volba padla na přikrývku, která byla přehozena přes Stanforda. Ujistil se, že nemocného nikdo nesleduje. Jeho mozek přijal molekulární strukturu přikrývky. Netrvalo dlouho a přikrývka se mírně nadzvedla, aniž by si toho zatím někdo všiml. Stal se z ní létající koberec. Goldstein pracoval rychle a šikovně. Přesunul přikrývku nad Zimmermanna. Ochromený spojař teď byl dvojnásobně přikrytý, zatímco Stanford tam ležel jen ve své uniformě.

Scoobey si toho všiml nejdříve ze všech. „Doktore, vy jste odkryl Stanforda?“ zeptal se.
„Ne, přirozeně že ne.“

Pak se obrátil k ostatním. „Kdo ze Stanforda stáhl přikrývku?“

Nikdo se nepřihlásil. Doktor pokrčil rameny, vzal přikrýv- 40

ku a znovu ji položil na Stanforda: „Někdo to se Zimmermannem myslel zvlášť dobře," uzavřel téma.

Goldstein pochopil, že to bylo málo. Všichni si mysleli, že to bylo jenom nedopatření.

Jenom jeden ne! Inoširo!

Goldstein napjatě sledoval Japoncovy myšlenky. Inoširo si Goldsteinovy akce všiml několik okamžiků před ostatními. Byl si naprosto jist, že Stanford byl před chvílí přikrytý. U nemocných mezitím nikdo nebyl. Bylo tedy vyloučeno nějaké nedopatření. Jenom Goldstein nebyl ochromen. Že by něco podobného mohl dělat tenhle šílený mutant?

Ale na to by musel vstát, uvažoval Inoširo dál, aniž by si uvědomoval přítomnost „posluchače". I kdyby natáhl obě ruce, nedosáhl by až ke Stanfordovi. Že by tou dekou pohnul neviditelnou silou? Mutant!

Tyto myšlenky byly tak silné, až se Goldstein otfásl. Ale rychle se vzpamatoval a snažil se uhnout jednotlivým impulsům.

To by vysvětlovalo mnohé... když na to teď tak myslím, zdá se... musím říct Eversonovi...

Goldstein nesměl déle váhat. Japonec ho začínal podezřívát a chystal se o tom podat zprávu Eversonovi. Mutantovi už nezbývalo mnoho času, aby Inošira ochromil. K tomu by potřeboval důkladnější studium nervových center.

Pak si Goldstein všiml tužky, která ležela na navigačním stole. Pro mutanta nebyla ničím jiným než pouhým seskupením nesložitých molekul, které mohl bez větší námahy ovlivnit. Bleskurychle změnil podobu tužky tím, že přeskupil molekuly a vytvořil z nich cosi kvadratického.

Inoširo se na něj podíval. Jeho rozrušení bylo očividné. Goldstein jednal s ledovým klidem. Než mohl Japonec otevřít ústa a postěžovat si, Goldstein urychlil proměnu tužky a udeřil vzniklým předmětem Inošira do spánku.

Malý Asiat omdlel a padl k zemi. Ostatní muži se k němu

rozeběhli. Goldstein mezitím tužce vrátil její původní podobu a položil jí na stůl.

Mezitím se muži dohadovali nad Inoširou. Doktor tvrdil, že ho někdo buď praštil, nebo se o něco udeřil sám.

Japonec však neměl zůstat v bezvědomí dlouho. Goldstein přemítal jak najít způsob, aby v mdlobách zůstal déle. Teď tedy získal čas, aby mohl Asiata vyřadit z boje stejně jako ostatní muže. Goldstein vzrušeně oddechoval. Kdo by ho byl schopen ještě zastavit? Všechny je překoná - Eversona, Rhodana, mutanty, všechny, kteří by se mu odvážili vstoupit do cesty. Goldstein spřádal plány o své vlastní budoucnosti. Byl nadšený a šťastný, nicméně kdesi hluboko v jeho nitru se objevovala také určitá nejistota, pro kterou nenacházel vysvětlení.

^ ^ ^

Plukovník Everson si hrál se sklenicí, naplněnou ledově chladnou tekutinou, kterou mu podal doktor Morton, aby ho trochu povzbudil.

Inoširo se už z bezvědomí neprohrál. Jeho mdloby přešly přímo do zákeřného ochrnutí. Před několika minutami objevil Everson Sternala. I on klesl nedaleko velína k zemi jako loutka, které přefízli nitky.

Ale nebyli nakonec všichni loutkami v rukou neviditelného protivníka, který si s nimi dělal co chtěl? Everson se rozhlížel po přítomných.

Nebyl to nakonec sám Morton? Tenhle lékař byl ve svém oboru kapacita a bezesporu by byl schopen něco takového snadno způsobit. Ovšem mohl to být také Fashong nebo Paul Weiss. Mataal to být nemohl. Byl stále ještě pod vlivem doktorovy injekce. Všichni ostatní muži z posádky byli ochromeni. Až na Goldsteina! Ale ten chlapec byl přece blázen.

Šance najít viníka nebyla velká. Nebo bylo na palubě přece

jen ještě něco? Everson si vzpomínal na Goldsteinovy popletené řeči. Vyhrožoval tenkrát, že na palubu zavléká smrt. Byla to tušení paranormálně nadaného muže, nebo co to bylo?

Everson vstal. Všiml si, že ho ostatní začínají také podezřívát. I on pro ně patřil k okruhu podezřelých.

Zvolna vykročil ke Goldsteinovi. Telepat měl zavřené oči. Oddechoval rychle, jako by byl vzrušen. Everson se k němu sklonil.

„Goldsteine," řekl tiše, „Goldsteine, slyšíte mě?" Mutant otevřel oči.

„Jen klid, hochu," řekl Everson. „Rád bych si s vámi popovídal."

Goldstein se prudce posadil. Jeho pohledy zamířily na ochromené muže. Obrátil se na bok a opřel se o loket.

„Támhle leží," řekl zděšeně a jeho ukazováček se pohyboval ve vzduchu. „Všichni takhle budou ležet, všichni." „Povězte mi o tom víc," zapřísahal ho Everson. Goldstein se ho oběma rukama chytil za paži. „Jsme pozorováni," šeptal telepat plačtivým hlasem. „On mě zabije, Jestli něco řeknu."

„Nikdo vás nezabije! O kom to mluvíte? Řekněte mi, kdo nás sleduje! Řekněte to přece, Goldsteine!" Svá poslední slova málem vykřikl.

Goldstein se hloupě zašklebil. Everson měl podivný dojem, že přehlédl něco důležitého.

„Je to doktor Morton," řekl Goldstein hlasem dítěte. „Doktor Morton mě zabije."

Everson se otočil a podíval se na lékaře. Pomalu tasil paralyzátor.

„Vám přeskočilo!" vykřikl doktor. „Goldstein přece není při smyslech. Chcete mu věřit?"

„Je to telepat," řekl Everson. „Pro mě za mě mu třeba haraší na cimbuří, ale pořád ještě umí číst myšlenky a podezřívá vás, doktore. Vy jste jediný Člověk na palubě, který by nás do

takové situace mohl dostat. V těchto věcech se vyznáte. A kromě toho - vy sám jste neochrnl."

Vousatý lékař ustoupil o několik kroků zpět. Zvedl ruce a zapřísahal Eversona.

„Prokoukl jsem vás, to vy jste pachatelem. Jak je to od vás rafinované! Jestli mě teď vyřadíte z provozu, už vám nikdo nebude bránit."

Kývl na Scoobeye a Weisse. „To on za všechno může, věřte mi."

Everson zvedl paralyzátor. Doktor se stále bránil a ukazoval na něj, ale pak se to stalo. Morton se zapotácel a padl k zemi.

„Je pouze mime ochromen," řekl Everson. „Odneste ho odtud."

Jeho první důstojník s kapitánovým úsudkem nesouhlasil. Nevěřil, že za podivné události na palubě lodi může doktor.

„Naším protivníkem může být pouze nějaký blázen," poznamenal Everson. „Zabránil poslední transici a tím sám sebe odsoudil k smrti."

Chvilí nato pomohl Mataalovi na nohy. Už se pomalu zotavoval z vlivu injekce. Eppaner si překvapené prohlížel velký počet ochromených mužů.

„Vaše situace se mezitím patrně příliš nezlepšila," řekl nikoli bez posměchu. „Ještě stále mě podezříváte?" Everson zavrtěl hlavou.

„Mám návrh," poznamenal Fashong. „Měli bychom se spojit s našim tajuplným nepřítelem. Nemáme jinou možnost. Budeme muset kapitulovat."

Everson řekl: „Možná. Ale já určím, kdy se to stane. Kromě toho se náš nepřítel určitě neukáže dřív, dokud nebude sám chtít."

Scoobey, který dlouhý čas mlčel, se zvedl z křesla. „Mám jiný plán, pane," řekl. „Zničíme tuto loď."

Počkal, zda někdo něco nenamítne, a potom pokračoval.

„Necháme FAUNU explodovat ve vesmírném prostoru. Bude to sice znamenat, že všichni zemřeme, ale náš protivník také. Takovou akci ho vylákáme z úkrytu. Bude muset něco udělat, pokud s námi nechce zahynout. Nemůže pokračovat v dosavadní taktice. Přinutíme ho, aby vyložil karty na stůl.“

Netrvalo dlouho a všichni přítomní muži se shodli na názoru, že provedou, co Scoobey navrhl. Everson chtěl ještě počkat, až se probudí doktor Morton, aby se ho zeptal na jeho názor. Pokud by doktor Morton byl tím podezřelým, jistě by se k problému vyjádřil.

Když se tak stalo a Morton souhlasil, aby loď zničili, ohlédl se ke schodišti. Museli po něm vyjít nahoru k přístrojům, pomocí nichž by loď zničili.

Scoobey vykročil jako první.

Ale daleko se nedostali. Jejich oči najednou zaznamenaly neuvěřitelné divadlo. Schodiště se přímo před nimi rozplynulo. Jednoduše zmizelo - nejdříve se stalo průhledným a pak neviditelným. Bylo pryč.

„Zdá se, že jsme přece jen vyprovokovali reakci našeho neznámého," poznamenal suše Weiss.

Z jejich myšlenek je náhle vytrhl děsivý smích. Zděšeně se ohlédl. Byl to Goldstein.

„Měl by dostat uklidňující injekci," navrhoval Scoobey.

„Však on se uklidní sám od sebe," řekl Everson. „Určitě je to jenom krátký záchvat.“

Potom věnoval pozornost místu, kde ještě před několika minutami stálo schodiště. Jak by si měl vysvětlit jeho zmizení?

Měli vůbec ještě nějakou šanci? ^ A ^

Goldstein se zvolna zotavoval z vyčerpání. Námaha, kterou ho stálo během co nejkratší doby rozpustit schodiště, ho ne-

lidsky zatížila. Ale musel to provést, aby demonstroval svou sílu. Jen to bylo důležité. Musel Eversona přesvědčit, že je neporazitelný. Muži se posadili na zem a přemýšleli. Goldstein s nechutí zjišťoval, že Fashong opět začíná přemýšlet nejrozumnějším směrem.

„To, co vám teď řeknu, pánové, zní možná trochu neskromně" začal Fashong. „Všiml jsem si jisté zákonitosti v chování našeho nepřítele. Začal z boje vyřazovat nejdříve ty nejméně důležité muže a potom se zvolna dostával k dalším a dalším. My čtyři - vyjma Mataala - tvoříme nejvyšší skupinu naší lodi. Může to ale být jenom náhoda."

Ten zatracený Číňan se určitě dostane až k pravdě, přemýšlel Goldstein. Zavěsil se mi na paty Jako lovecký pes. Goldstein málem pocítil pro tohoto navigátora sympatii. „Jaký smysl v tom vidíte?" zeptal se plukovník. Fashong pokračoval: „Za normálních okolností by se dalo předpokládat, že logicky myslící muž vyřadí nejdříve nejdůležitější osoby. Pokud to ale neudělá, má s nimi v úmyslu něco jiného. Chce je donutit splnit nějaký úkol. Proč bychom tedy nemohli tajuplnému nepříteli jeho přání vyplnit?"

Everson zavrtěl hlavou a odpověděl: „Je mi úplně jedno co se stane, ale já to nikdy nevzdám."

Číňan přistoupil k navigačnímu stolku. Vzal list papíru, napsal na něj několik vět a pak jej podal Eversonovi. Stálo tam:
Mohli bychom se naoko vzdát. Tahle hra s otevřenými kartami už musí skončit.

Everson to přelétl zrakem a okamžitě lístek zmačkal. Pak se sklonil nad mikrofon.

„Jsme ochotni vyjednávat," řekl pomalu. „Kdokoli je naším nepřítelem, ať se nám ukáže, abychom se mohli dohodnout."

Goldstein se zachichotal. Jeho paranormální síly přešly do akce. Tužka na stolku začala sama psát. Pak se zvedl popsaný lístek a plul k Eversonovi. -^ J

„Podívejte, pane!" vykřikl Weiss.

Everson po lístku sáhl a přečetl nahlas jednu jedinou větu, která na něm stála: „Táhněte k Čertu!"

„Tohle je typicky lidská reakce," poznamenal spokojeně Fashong.

„Ale moc daleko se s ní nedostaneme," zabručel sarkasticky Everson. Fashong na to namítl: „Existuje jediné vysvětlení." Goldstein znal jeho následující slova. Znal je, ale nikdo jiný kromě něj se je nesměl dozvědět. Štíhlý Číňan se zachvěl. Vykřikl a padl k zemi. „Mluvte!" naléhal Everson. „Fashongu, tak mluvte!" Fashong otevřel ústa, ale neřekl ani slovo. Everson ho vzal do náruče a cítil, jak mu omdlévá na ruku.

„On to věděl," řekl plukovník. „Zná našeho nepřítele, ale už nám to nemůže říct. Je ochrnutý jako ostatní."

„Přece jenom nám něco prozradil," řekl Scoobey. „Mluvil o typicky lidské reakci. Když někdo někoho posílá k Čertu, je to člověk. To znamená, že tím zločincem je jeden z nás tří," podíval se na Weisse a Eversona, jako by si musel navždy zapamatovat jejich tváře. „Ne, musí to být jeden z vás dvou, protože vím, Že já to nejsem."

Everson se pomalu stahoval do kouta. V ruce se mu objevil paralyzátor.

„Scoobey nebo Weiss," řekl. „Možnost výběru se zmenšila."

Weiss se dutě zachechtal. „To je skvělé!" zvolal. „Možná to zní dost hloupě, ale já se zase domnívám, Že dotyčný zločinec je jeden z vás dvou."

Takhle je to správně, pomyslel si spokojeně Goldstein. Jen ať se hezky poblázní navzájem. Vypadalo to, že bude jen otázkou času, kdy se na sebe vrhnou.

„Myslím, že se chováme zatraceně dětinsky," řekl Weiss.

Ale nikdo s ním nesouhlasil.

Upadli do léčky! Goldstein se musel hodně snažit, aby po-

tlačil pocit triumfálního vítězství. On, mladý, nezkušený mutant, tahal tyhle zkušené muže za nos. Goldstein už vůbec nepochyboval, že ho budou poslouchat. Nejdrívě ze všeho se rozhodl zničit Eversona tak, aby ho plukovník poslouchal na Slovo. Všichni ostatní pak budou poslouchat jeho,

Zamyšleně pohlížel na řady nemocných. Leželi tam strnulí a němí. Jen jejich myšlenky nebyly ochromeny. Cítili strach, nenávisť a zděšení z Goldsteinových plánů. Teď, když tady bezmocně leželi na podlaze, znali svého nepřítele. Ale jejich rty zůstávaly němé. Jazyky vypověděly službu.

Telepat se zachvěl pocitem síly. Úvahy o převzetí moci nad Sluneční říší byly velmi vzrušující. Cítil se být něčím víc, než všichni ostatní. Všechny převyšoval svou duševní silou. Všichni proti němu byli pouhými opicemi.

Soustředil se na ty tři muže. Přestával s nimi mít trpělivost. Rozhodl se k dalšímu kroku.

Scoobey se zničehonic pohnul a svezl se z křesla k zemi. Everson na něj překvapeně hleděl a potom se obrátil na Weiss-se. Vytasil paralyzátor: „Takže jste to byl vy, Weissi. Ale proč?”

Weiss se ušklíbl. Usmíval se ještě ve chvíli, kdy na něj Everson vystřelil- Technik se zapotácel a pak padl k zemi mezi ostatní.

„A máme to za sebou,” řekl tiše Everson eppanidštinou. Mataal na to nic neříkal. Chvíli se rozhlížel a nakonec přece jen poznamenal: „Takže jsme zůstali na palubě jenom my dva. My dva a Goldstein.”

^,A ^

Goldstein si stáhl příkrývku z těla a vstal. „Takže teď už to víte, Eversone,” konstatoval. i.

„Ano,” potvrdil plukovník. „Měl jsem na to přijít dávno.”* Goldstein mávl rukou. Jeho výraz vyjadřoval aroganci. „Pře

staňte si hrát s tou zbraní!" přikázal. „Stejně se vám to nepodaří zmáčknout. Ani se nepokoušejte jít na mě s holýma rukama. Ano, já si přečtu i tenhle hloupý plán ve vašem mozku. Než byste se ke mne dostal, mohl byste ulehnout mezi svoje kamarády."

„Co Ode mne chcete?" zeptal se Everson.

Mutant s ironickou zdvořilostí ukázal na velitelské křeslo. „Nechcete se posadit, pane?"

Počkal, než se Everson posadí, a pak pokračoval: „Chci tuhle loď," řekl.

Ted', když Everson znal svého protivníka, zbavil se veškerého strachu.

„Tak už mluvejte, Goldsteine! Co chcete doopravdy?"

„Hlavně opatrně, plukovníku," posmíval se nadále Goldstein. „Před vámi leží na zemi jedenáct ochromených mužů. Dva další jsou nahoře v jedné z komor. U Weisse jste mi práci ulehčil sám. Jistě máte zájem, aby vaši lidé byli opět v pořádku. Takže, Eversone, mám tu jenom dvě možnosti - buď se mi podaří získat velení nad touto lodí, anebo budou všichni muset zemřít. V tom druhém případě v tom nezůstanu sám."

Chvilí přemýšlel.

„Vidíte támhletu tužku na navigačním stolku?" zeptal se. Když se Everson tím směrem podíval, mutant zvedl tužku silou vůle a ta k nim pak připlula vzduchem.

„Však já vím, že ovládáte telekinezi," řekl Everson.

Goldstein mu pohybem ruky naznačil, aby zmlkl. Tužka začala měnit tvar. Protáhla se a zešpičatěla jako jehla. Proti své vůli byl Everson fascinován. Nový předmět prolétl vzduchem jako šíp. Zabodl se těsně vedle Landiho do podlahy. Goldstein k němu přišel a vytáhl jej. Pak si s ním pohrával v dlaních.

„Jste inteligentní muž, Eversone," řekl. „Se všemi možnými předměty dokážu udělat totéž jako s touhle tužkou. Umím měnit předměty podle své vůle jak chci. Dokážu z čehokoliv

vyrobit Šípy a dokážu jimi zabíjet. Budu jimi zabíjet, dokud mi nevyjdete vstříc. Začnu u Ramireze. Stanford a Short budou následovat. Vy budete poslední, plukovníku,"

„To nikdy neuděláte," řekl Everson. Na Čele mu vyvstaly kapičky potu. „Muselo vám přeskočit. Jenom skutečný šílenec může chtít udělat něco takového. Jste ďábel."

„Nebudte melodramatický," řekl Goldstein. „Copak chcete být zodpovědný za smrt svých kamarádů? Postačí, když se skloníte před mými rozkazy a všechno ostatní bude dobré, Vysvobodím vaše muže, budou zase v pořádku a nebudou dělat žádné potíže."

„A co máte v úmyslu pak?"

„S tím si teď nelamte hlavu. Vaším úkolem bude odletět s lodí do míst, kde se budu moci připravit na své další úkoly."

Mezitím se nepozorovaně probral Weiss. Tiše zaklel, když zaslechl, co Goldstein říká, a vrhl se po něm. Mutant na to jenom čekal. Silou vůle zvedl židli a srazil Weisse k zemi tak, až ho zranil.

„Copak nemáte vůbec žádný soucit?" křikl Everson. „Soucit s kým? S opičákem?" uchichtl se Goldstein. „Goldsteine," promluvil vemlouvavě Everson, „vzpamatujte se. Ještě jste nikoho nezabil. Ještě to můžete všechno vzít zpátky. Tahle cesta vede do jisté záhuby. Budete potrestán, nikam

se před nikým neschováte. Nemůžete si s námi takhle naprosto beztestně pohrávat."

„Mlčte!" vyjel na něj mutant. „Kam bych se schovával? Já .se před tím vaším Rhodanem nemusím nikam schovávat. Zkuste mě pochopit, Eversone! Jsem mnohem mocnější, než „Rhodan, Copak jsem vám neposkytl dostatek důkazů? Už nechci čekat. Ramiréz bude první. Myslete na to."

Everson zatnul zuby. Weiss si ohmatával pochroumané tělo. Naklonil se k Eversonovi a zašeptal; „Nesmíte mu dát naši loď, pane. Bez ní bude jako bezruký. Nesmí se dostat na Zemi. Zabraňte mu v tom."

„Ale jak, Paule?" šeptal Everson. „Jak tomu mám zabránit, když chce před mýma očima zabít čtrnáct mužů?"

„To už by stačilo!" vpadl jim Goldstein do řeči. „UŽ jste si popovídali dost. Teď přemýšlejte, jak se rozhodnete. Nebo potřebujete, abych vám pomohl?"

„Ne," odpověděl Everson. Věděl, že nesmí riskovat životy svých mužů. „Ale dejte mi ještě nějaký Čas, musím se rozhodnout o skutečně vážné věci."

„Vidím, že vám budu muset přece jenom trochu pomoci," oznamoval Goldstein.

„Dobrá, vyslovte své požadavky," řekl plukovník. „Čekají vás někde na určitém místě na Zemi?" zeptal, se mutant.

„Ne, přirozeně že ne," odpověděl Everson podle nejlepšího vědomí a svědomí. „Ale po určité době se Rhodan jistě začne zajímat, kde jsme zůstali."

„Vy jste sledoval vývoj Sluneční říše od Třetí moci, plukovníku. Co myslíte, že potom Rhodan udělá?"

„Existuje řada různých možností," odpověděl Everson. „Možná si budou myslet, že máme na Eppanu nějaké potíže a pošlou tam pátrací loď."

„Takže to jinými slovy znamená, že FAUNA nebude hledána tam, kde se brzy ocitne, totiž v blízkosti Země," konstatoval Goldstein.

„Možná ano," odpověděl proti své vůli Everson. „Ale nemyslete si - nepozorované přistání je vyloučeno."

Goldstein povýšeně odpověděl: „To přece vím. Bude vaším úkolem najít místo, jež je dostatečně daleko od Země, aby nás tam nevyš top oval i, ale zároveň tak blízko, že nás tam nebudou čekat. Jen ať si nás Rhodan klidně hledá na Eppanu, alespoň získám čas," zašklebil se. „Hlavně se nepokoušejte o žádné podrazy."

Everson totiž na okamžik uvažoval, že by přistál na Venu-

si, kde by je každopádně museli najít, ale Goldstein četl jeho myšlenky a usmíval se.

„Až najdeme vhodné místo, uplyne určitý čas a pak vás zase budu potřebovat," pokračoval Goldstein ve vysvětlování svého plánu. „Potom půjdete za Rhodanem, abyste mu pověřili o mých požadavcích. Budu čekat na jeho odpověď. Teď je úplně lhostejné, co po něm budu chtít. Vaším úkolem bude najít vhodnou základnu pro mé operace."

Everson přikývl.

„Ale co bude s Mataalem?" „To není důležité," vysvětloval

Goldstein, „Pravděpodobně

zemře. Jeho duše je nemocná touhou po domově, nemůže si tedy zvyknout."

Everson se obrátil na Mataala, který stál v koutě jako socha. „Je mi to všechno líto," řekl soucitně. „Neměl jsem v úmyslu vám tohle provést."

Mataalovy Černé oči na něj pohlédly v hluboké beznaději. „Lituji, že se vám pletu do vašich psychologických studií," poznamenal Goldstein, „ale teď se musíme postarat o ochrnutí." Fanaticky zvolal: „Zničíím každého, kdo se mi postaví do cesty."

Ano, pomyslel si hořce Everson, o tom tedy vůbec nikdo nepochybuje.

^ A ^ .

Dva metry nad Goldsteinovou hlavou se vznášel těžký kovový blok, jako by jej nesly neviditelné síly. Mutant pohrozil, že ho shodí na každého, kdo by se k němu bez rozkazu přiblížil. Pseudotěleso bylo něco víc než pouhá pojistka. Představovalo symbol porážky. Od chvíle, kdy mutant vysvobodil mužstvo z ochromení, se ta věc vznášela nad jejich hlavami. Kromě toho jim Goldstein sliboval. Že je kdykoli může znovu ochromit. Všichni pochopili, že veškerý odpor je mar-

ný. Jakmile jen pomysleli na nějakou akci proti svému mučiteli, okamžitě se ozval.

Těleso nad jejich hlavami se lehce rozkývalo. Goldstein je stabilizoval a opět se jim věnoval. Počítal s tím, že se ho budou pokoušet zbavit nějakým způsobem moci, ale netušil, že "toho všichni budou mít tak plnou hlavu.

Goldstein věděl, že zátěž jeho paranormálních psychických sil je nyní vystavena mnohem větší přesile než na začátku, kdy mohl jednat naprosto v klidu. Byl teď sice silnější a dokázal mnohem více věcí, ale nebyl si jist, zda to vydrží opravdu dlouho. Nic jiného mu však nezbývalo, protože potřeboval ovládnout astronauty, aby mohl řídit loď. Věděl také o Eversonově tajném plánu, že chce sabotovat přistání.

Odhadoval, že později bude muset plukovníka odstranit a angažovat místo něj Scoobeye.

Opatrně zkontroloval svou rezervu — druhý pseudoobjekt, který schovával za skříněmi ve velínu. Musel se nějak pojistit. Cítil, že tu něco nesouhlasí. Byl to naprosto nejistý pocit, ale byl tady. Zatím nevěděl, co si má o něm myslet.

Goldstein jej zahnal. Musel se plně věnovat úkolu, který si vytýčil. Přesto ho však trápily pochybnosti. Jaké byly plány, které si vymyslel? Přišly zároveň s rozšířením jeho paranormálních smyslů. Někdy si na to udělá trochu času a plně se soustředí, aby přišel na příčinu své duševní nespokojenosti.

^ ^ ^

Mataal odpočíval. Ležel na posteli a oči měl zavřené. V duchu však viděl obrovskou kosmickou loď. Právě vybuchovala. Mocná exploze ji roztrhla na několik kusů. Kolem něj se potáceli vědci a krváceli z úst, nosů a uší, protože došlo k náhlé změně tlaku.

Kdesi před ním stál záchranný člun. Viděl mužské i ženské bytosti, které k němu utíkaly.

Slepý bolestí a smutkem se potácel k tomu Člunu. Lidé kolem něj padali k zemi a křičeli o pomoc, dokud měli kyslík k dýchání. Pak pod rukama pocítil vchod do člunu. Krví podlité oči viděly nejasné obrysy. Vlezl dovnitř a z posledních sil spustil katapult.

Když se probral k vědomí, kolem něj pluly trosky kosmické lodi.

Zachránil se díky neuvěřitelné náhodě. Neštěstí se přihodilo v blízkosti sluneční soustavy. Pro přistání zvolil planetu s kyslíkovou atmosférou. Doufal, že to bude planeta s civilizací, která už ovládá kosmické lety. To by se pak mohl vrátit domů...

Byl však horce zklamán. Narazil sice na inteligentní domorodce, ale jejich civilizace byla zaostalá. I kdyby se jakkoli snažil popohnat vývoj, daleko by se nedostal. Musel se smířit s osudem. Rozhodl se tedy, že udělá z nouze ctnost a že tu bude žít pokud možno důstojně.

Nejdříve si vymyslel jméno: Mataal!

Později se stal známým jako neporazitelný gladiátor a stal se populárním. Snažil se zapomenout na vlast, ale nedařilo se mu to-

Jednoho dne však - a byl to pro něj značný šok - k němu dospěl telepatický impulz. Domníval se, že půjde o nějakého telepata mezi domorodci, ale veškerá jeho očekávání byla překonána: Na planetě přistála kosmická loď a vysadila cizího telepata! Byl to mladý muž, který se vydával za Eppanera.

Mataal doufal, že to pro něj může znamenat šanci na návrat domů. Už měl toho primitivního života plné zuby, toužil po skutečné seberealizaci.

Pečlivě tohoto mladého muže studoval. Postupně se od Goldsteina dozvěděl pravý důvod jeho návštěvy na této planetě. Goldstein se nijak nebránil a zešířoka mu vysvětloval podrobnosti o Sluneční říši a Perrym Rhodanovi. Byla to mladá civilizace, která toužila ovládnout Galaxii.

I Mataalovi předci byli před tisíciletími mocní a početní. Ted' už tomu však bylo jinak. Jeho civilizace se stále více zmenšovala a slábla, aniž by tomu mohl kdokoliv zabránit. Stáli na konci své epochy...

Proto byl Pozemšťan jeho velkou šancí. Mohl se znovu podílet na galaktických událostech. Prozkoumal telepatovy schopnosti, aby zjistil, že sice ovládá telepatii, nikoli však už přeměnu molekul. Kdyby jednal chytře a obezřetně, mohl by té mladé civilizaci poskytnout skvělé služby.

Mataal nic neuspěchal. Pomalu, polehoučku připravoval telepata pro své účely.

Pak se mu podařilo proniknout na palubu lodi jeho druhů, kteří si pro něj přiletěli. Dokonce předstíral boj o to, aby se na loď nedostal...

Goldstein se stal Mataalovou hračkou. Bez vlastní vůle vykonával vše, co mu Mataal uložil. Byl na to pečlivě připraven. Musel se sám domnívat, že je velice mocný. Aniž by si to uvědomil, Mataal v něm probudil a zasel semínko velikášství...

S jeho pomocí pak Mataal nepozorovaně studoval lidskou mentalitu a povahu. Musel se hodně učit, aby se dokázal vážně a přesně rozhodnout, jak tuhle civilizaci ovládnout a využít ke svým účelům.

Během celé akce, když došlo k ochrnutí a dalším konfliktům, se Mataal velice podívoval bouřlivému citovému životu těchto mužů. Jak jen bylo možné, že se vše podstatné odehrávalo jenom v jejich duších? Připadalo by mu logičtější, kdyby se mezi sebou pobili a rozsekali na kusy...

Kromě toho dost dobře nechápal, jak se taková masa individualistů dokáže přimět k tomu, aby sledovala jediný společný cíl. Zároveň se také dozvěděl o jejich vztahu k Arkonidanům, o Perrym Rhodanovi a jeho úspěších...

Perry Rhodan! To byl patrně ten správný muž pro uskutečnění Mataalových plánů!

Mataalovy myšlenky se zvolna vracely do současnosti. Únava mizela, cítil se odpočinutě a dobře.

Telepaticky sledoval dění ve velínu. Musel se divit, že se ti muži stále nevzdávají vnitřního odporu vůči Goldsteinovi. Počítal s tím, že později zákonitě znovu narazí na podobně paličaté Pozemšťany - na Pozemšťany, kteří ani v bezvýchodné situaci nerezignují a kteří i pak chtějí bojovat dál.

^ A ^

Goldstein zvolna dotvářel druhé pseudotěleso. Co by se stálo, kdyby obě spojil? Jak by se takový předmět choval na palubě lodi, plující volným vesmírem?

Každopádně je ukázal posádce. To nemohlo Škodit. Předvedl jí další důkaz své síly. Zároveň překontroloval jejich myšlenky. Bylo to dobré... Mohl v klidu pracovat dál.

Náhodně vzniklý předmět se rozplynul, aby opustil palubu. Ocítl se venku. Goldstein chtěl vyzkoušet Jak bude reagovat na okolí lodi. Byla v něm i část jeho parasil...

Předmět se vzdaloval, až se dostal mimo dosah. Měl přitom podivný pocit... Jako rostlina, která zdola, ze země, ohmatává povrch planety předtím, než se zvedne ke slunci.

Potom se však Goldsteinovi udělalo špatně. Cítil se stejně, jako by se jeho duše rozdělila na dva kusy - a oba jako by byly naprosto odlišné. Uvolněná Část duše venku chtěla předat jakousi důležitou informaci, ale druhá část v Goldsteinovi se tomu vehementně bránila.

Dělalo se mu stále hůř a hůř. Boj v jeho nitru se stával neovladatelným...

^ A ^

Mataal si svou chybu uvědomil teprve ve chvíli, kdy se druhé pseudotěleso ocitlo mimo palubu lodi. Najednou ztratil jis-

totu. Zpanikařil. Zděšení, vyvolané obavami o úspěch slibně se vyvíjející akce, ho ochromovalo podobně jako členy posádky před několika hodinami.

Paranormální tlak, vycházející z volného kusu hmoty, byl stále silnější. Goldstein nevědomky vyslal z lodi další substanci... .

/

Pseudotěleso muselo být zničeno. Mataal uvolnil svůj vliv na Goldsteinův mozek, aby mohl zaútočit. To byla chyba.

Uvolnil tím v Goldsteinově mozku kapacitu pro příjem informace, po které jeho lepší polovina tolik prahla.

*

^ ^ ^

Goldsteinova nevole se proměnila ve strašlivé poznání. Muži kolem něj se zarazili a zpozorněli. Napjatě čekali, až mutant plně projeví svou slabost.

Trhlo to s ním, když Mataal začal ve vesmíru rozpouštět pseudotěleso. Zároveň jakoby se mu v mozku rozskočil a uvolnil těžký zvon. S úlevou si oddechl.

Najednou to všechno viděl jasně a zřetelně. Co to provedl? K jakým činům se to dal svést?

Mataal mu však neponechal čas na další úvahy. Druhé pseudotěleso se vracelo na loď. Okamžitě se obnovil i tlak na Goldsteinův mozek.

Goldstein však už svého nepřítele poznal a zahájil proti němu boj. Soustředil veškerou mentální sílu k obraně proti Mataalově vlivu.

Ostatní astronauti naprosto nic netušili o vnitřním boji, který se odehrával v neviditelných telepatických sférách. Tvář mladého muže sice vypadala jako při velikém vyčerpání, potil se a dělal grimasy, ale to bylo všechno.

Goldstein se velmi styděl, že ze sebe dovolil udělat nástroj cizí moci, a tohle poznání mu dodávalo neskutečnou sílu.

Most mezi ním a Mataalem byl prolomen. Mladý muž si vybojovával svou svobodu a byl připraven ji bránit. V Goldsteinovi se objevila jiskřička a vzplála jako plamen, který postupně zaplnil celé jeho vědomí.

Musel Mataala porazit!

^ A ^ *

Blok nahodile zformované hmoty udeřil o loď.

Mataal nadskočil. Goldsteinovy myšlenky se proti němu řítily jako stádo divoké zvěře. Najednou bylo na všechno příliš pozdě.

„Mataale!“ křičel z velínu Goldstein, zatímco se ostatní muži krčili, jako by tušili, co se odehrává. „Mataale! Já o tobě vím!“

Mataal se roztrásl. Silou se přinutil ke klidu. Každopádně bylo nutné zbavit Goldsteina mimořádných schopností, kterými ho na Epanu obdařil. Pak musel sám zaujmout Goldsteinovo místo. Získá tím větší jistotu.

Mataal se bez milosti pustil do Goldsteinova mozku a jeho Jednotlivých oblastí. Do Goldsteinovy hlavy se zapichovaly tisíce žhavých jehliček. Hrozilo mu, že z toho zešílí, ale naštěstí to celé trvalo jen pár vteřin. Pak už byl Goldstein zase , jenom obyčejným telepatem.

, A to byla další Mataalova chyba!

Zároveň ta poslední...

Zatímco Mataal pocítil úlevu, blížil se jeho konec. Pseudoobjekt nad navigačním stolem najednou ztratil svou paranormální nosnou sílu. Stal se z něj obyčejný kovový blok, vytvořený uvnitř člunu a vážící několik metráků.

Zřítíl se na Mataala jako těžká skála a pohřbil ho pod sebou. Mataalovi ani nezbyl Čas si to uvědomit. Možná to tak bylo lepší. Jeho konec symbolizoval definitivní zánik jeho civilizace...

Goldstein se probíral ze strnulosti. Schovával tvář do dlaní a vzlykal. Byl k smrti vyčerpán. Před očima měl jenom rozplizlé obrysy předmětů a stíny. Zaslechl Eversonův hlas, vykřikující nějaké rozkazy.

Pak u něj někdo stál. S neskutečnou námahou poznával plukovníka.

„Už je to za námi, Goldsteine," konejšil ho.

„Byl to Mataal... Já jsem nevinný..."

„Vím, synku," řekl velitel. „Je to v pořádku. Určitě jste velmi unaven. Až budete znovu při síle, odstraňte, prosím, ten balvan, co leží uprostřed velínu, aby si Morton mohl prohlédnout mrtvolu toho mimozemšťana."

Goldsteinův zrak se rozjasňoval. Ohlédl se. Mataalova hlava byla nezraněná a nezakrytá. Okamžik smrti ji zcela změnil: Drsné eppanerské rysy se stáhly do netopýří podoby. Tato tvář se sice podobala Člověku, ale nebyla lidská.

„Já vám nepomůžu, plukovníku," oznamoval šťastně Goldstein. „Neumím pohybovat hmotou pomocí vůle."

„To je ale příšera," ušklíbl se Weiss, když se zastavil nad Mataalovou mrtvolou.

„Mlčte!" ohradil se Goldstein. „Jak to můžete říct? Nebyla to příšera. Na určitý čas jsem se stal jeho součástí. Chápu jeho pohnutky. Myslel hlavně na svůj národ, a pak teprve na sebe. Rozumíte, Weissi? Nebyl špatný a nebyla to ani příšera, byl jenom... jiný."

„Kurz Země!" přikázal v té chvíli Everson...